

Slovenski PRIJATELJ.

Izhaja enkrat v mesecu.

Velja 4 gold. av. velj. na leto.

Štev. 4. V Celovcu 15. aprila 1882. XXXI. tečaj.

Pridiga za II. povelikonočno nedeljo.

(Od dolžnosti gospodarjev in gospodinj.)

„Jes sem dober pastir in poznam svoje
ovce, in moje ovce poznajo mene.“
(Jan. 10, 14.)

V o d.

Ljubeznjive in lepe, da lepše ne morejo biti, so besede Jezusove, katere ste ravno zdaj v sv. evangelju slišali. „Jes sem dober pastir, pravi, in dam svoje življenje za svoje ovce; jes poznam svoje ovce, in one poznajo mene in moj glas poslušajo.“ Blagor tedaj vam, zveste in dobre ovčice, ki Jezusov glas poslušate, ki njega poznate, ljubite in njemu samemu služite! Tudi on pozna vas, tudi on ljubi vas ter ne bo pustil vas pogubiti, saj je on, dober pastir, na sv. križu umrl, da bi ve, njegove ovčice, vekomaj živele.

Blagor pa tudi vam, očetje in matere! gospodarji in gospodinjje, kateri morete z lahko vestjo reči, da ste dobri pastirji svojih podložnih in da imate potrebno skerb za svoje otroke in posle.

Ali v žalosti se mi serce topi, ko vidim med vami toliko najemnikov, kateri za svoje jim izročene ovčice nobene skerbi nimajo. Vidim mnogo starišev, ki pustijo zapeljivcem odprto hišo, in ne rečejo in nič ne porajtajo, če zapeljivci njihovim sinovom in hčeram dragoceno oblačilo nedolžnosti tergajo. Vidim veliko gospodarjev, kateri dobro vejo, kako gerda zverina nesramnosti, zapeljivosti in drugih pregreh med njihovo družino zahaja, ali oni mežijo, pravi prerok Izaija, kakor da bi bili slepi, in ne čerhnejo, kakor mutasti

psi, kateri ne znajo lajati. Oj, gorje enkrat vsem takim naprejpоставljenim, ki tako slabo posnemajo Jezusa, dobrega pastirja!

Da vam, hišni gospodarji in gospodinje! v tem obziru nekatere nauke na serce položim, to so danes moje želje in moj namen. Podučil vas bom, kako morate za svojo družino skerb imeti, zraven vam pa tudi pokazal, kako slabo večjidel svoje dolžnosti dopolnujete in kako težek odgovor vas zavoljo tega čaka.

Ta nauk vam bom razložil v dveh delih; preden pa začnem govoriti, prosim vas za kratko poterpljenje.

I. del.

Kamur se človek oberne, povsod sliši tožbe črez slabo družino, in skoraj vsi se pritožujejo, da ni več poštenih hlapcev in dekel najti, da se ne morejo na nobenega zanašati in da pri nobenem ni nič zvestobe. Jes sam, ljubi moji! sem od tega bolj prepričan, kakor kdorkoli med vami; prepričan sem, da je dandanešnji družina razuzdana, da skoro bolje ne more biti. Dokler so sinovi doma pri svojih starših, najdem še pametne mladenče med njimi, ki še Boga niso zapustili in svojega serca ne umazali; tudi med hčeramimi še najdem poštene in sramožljive device, dokler so pri svojih materah; kakor hitro pa v službo stopijo, se kmalu omadežujejo in razuzdane postanejo.

Vse to je res in jes vam prav dam, če o tem tožite, pa tudi to vam moram povedati, da ste večjidel vsega tega vi, hišni očetje in matere krivi, zakaj kakoršno je drevo, takošno je jabelko, in kakoršen gospodar, takošna je družina.

Da vas bom o tem prepričal, moram vas na nekatere reči opomniti. Če vi hlapca ali dekle vdinjate, večjidel le poprašate, so li zdravi, močni in marljivi pri svojem delu, kakošnega zadržanja pa da so, na tem vam ni toliko ležeče; da so le vam zvesti, potem pa naj kolnejo, naj klafajo, naj se po noči potepajo, kakor hočejo, vam je to malo mar. Seveda morate potem slabe posle imeti. Če hočete dobre posle imeti, morate jim takoj ob začetku povedati, kako da se imajo pri vas zadržati. Precej, ko družinče vdinjate, mu morate povedati: „Jes ti bom dal, kar ti gre, pa tudi ti se moraš nositi, kakor se spodobi. Gerdega znanja in ponočnega vasovanja jes pri moji hiši ne terpim, nasproti pa mora vsak mojih ljudi v cerkev hoditi, pridigo in sv. mešo zvesto poslušati in tudi med letom včasih k spovedi in k sv. obhajilu iti; če ti ne boš tako ravnal, ti naprej povem, da ne bova dolgo skupaj. Nekolikokrat te bom sicer posvaril, ako pa to ne bo nič pomagalo, bom te naglo od hiše signal.“

Ali moj Bog, kdo od vas bi kaj takega od hlapca zahteval, od vas gospodarjev, pravim, ki se sami spovedi bojite, kakor smertne

sence in je dostikrat notri do zadnjega tedna po veliki noči odlagate. Če sami v prešestovanji živite ali cele noči in včasih celo po tri ali štiri dni po oštarijah rogovillite, tedaj se mora družinče pohujšati, ko bi še tako nedolžno k vaši hiši prišlo. Da, celo takih ne manjka med vami, kateri bogaboječega posla ne morejo terpeti, in kateri ne vidijo radi, če eden ali drugi med letom k spovedi hodi, ter pravijo: „čemu je to? Poštenemu človeku ni treba tolikrat k spovedi iti.“ Ali govorite, kar hočete, jes se nad tako neumnostjo ne bom več jezil, ker vem, da ni več besede, ki bi se vaših obraščenih serc prijela, pa tudi menim, da je solnce milosti božje za vas že za gore šlo.

Vi se sicer izgovarjate in pravite: „Če bom tako hud, ne bo hotel nobeden k meni služiti iti, ter bom moral sam delati.“ Če bi tudi to res bilo, je vendar boljše, ako se vsem ljudem zamerite, kakor da bi Boga razžalili. Prerok David pravi: „Mlad sem bil in sem star postal, pa še nikoli nisem slišal, da bi bil pravičen od Boga zapuščen, ali da bi njegovi otroci kruha stradali.“ Tudi vi in vaši otroci ne bote kruha stradali, akoravno vas hudobna družina zapušča, če bote le Bogu zmiraj zvesti ostali.

Le pogledjte mnogo hiš, kaj jim pomaga, da imajo mnogo hlapcev in dekel? Vsem vkup vendar nič spod rok ne gre, ker jim božjega blagoslova manjka. Zdaj jim živina pogine, zdaj se jim otroci zapeljejo ali jim pomerjejo, in komaj ena nesreča odide, že druga pride. Ko bi vam smel povedati, bi vam lahko s perstom pokazal hiše, katere je Bog že dostikrat s svojo šibo pretepel, in tudi to bi vam lahko povedal, zakaj jih je pretepal; ali oni se ne dajo poboljšati tudi s kaznimi ne, in živijo in potuho dajajo, kakor poprej, zato pa večnemu pogubljenju ne bodo ušli.

Prosim vas torej, nihar svojim hlapcem in deklam vsega ne spregledjte, ampak če jih slišite kleti in klafati, posebno vpričo vaših otrok, ojstro jim prepovejte, če pa vas ne vbogajo, takoj od hiše ž njimi. Če bodo grešne noge po vaših njivah in travnikih hodile, in če bodo nesramne roke vaše žito plele in žele, tedaj vam bo Bog malo blaga dal, in še to, kar bote dobili, ne bo nobenega teka imelo. Zdelo se vam bo, da ste še kaj pridelali, pa pod vašimi rokami bo vse zginilo, kakor sneg, ki se na solncu raztali. Če še tako dobro vinograde obdelate in pognojite, kaj mu pomaga, če nebeška rosa na-nj ne pade, in če nemarni hlapci prekletstvo božje na vaše posestvo kličejo?

Zatorej gospodarji in gospodinje! še enkrat vam rečem, vi premalo zaupate na Boga in preveč na ljudi, in zato tudi svoje dolžnosti le slabo dopolnujete. Tega vas bom pa še bolj prepričal v

II. delu.

Jes sam poznam dosti hlapcev in dekel, med kterimi je silno veliko razuzdanih, dobrih pa le malo; in vendar jim vi, gospodarji

in gospodinje skoraj nič ne rečete. Vaši hlapci cele noči okoli vpijejo in v slabih družbah poštenje in dušo zapravljajo, in morebiti jih včasih sami vidite, ko se proti jutru domu pritepejo; toda vi se jih bolj bojite, akor oni vas, in menite, da bo ročno od hiše zbežal, če ga le gerdo pogledate. In če tudi gre, naj gre kamur hoče, da ga le pri vaši hiši več ne bo, boljše je, da koprive ondi rastejo, kjer je on obdelal, in da grobno kamenje tje nanosite, kjer je on posedal in ležal.

Tako tudi vaše dekle po noči ležijo, kjer se jim poljubi; tam po parnah in kletih, kjer je vse odperto in nevarno, in zraven še morebiti sami veste, da ponočnjaki k njim zahajajo, ali vi jim vse pripustite in mislite, da le pridno delajo in zgodaj vstajajo, po noči pa naj delajo, kar hočejo, to meni ni nič mar.

O vi zanikerni ljudje! če vam živina pogine, vas serce boli, če pa se neumerjoče duše v pekel valijo, vam to ni nič mar! Prepričan sem, da se zdaj po letu, ko družina zunaj leži, eden v enem, drugi v drugem kotu, največ greha stori; pa to vam tako ni dopovedati, ker nimate nobenega straha božjega. Pa prišel bo dan, ko bodo vaše strehe pričale, koliko nečistega greha in koliko drugih gnjusob so videle, in dobro si zapomnite, da vse to, kar se pod vašo streho godi, gre na vašo vest in bo vas pogubilo.

Kolikokrat vidim in slišim, da se vaši hlapci in dekle ob nedeljah in praznikih celi dan po oštarijah potepajo in še le pozno domu pridejo; vi jim zato le kaj malega rečete, drugi dan pa že vse pozabite. Ali ravno drugi dan, ko trezni postanejo, bi jih morali posvariti, z ljubeznijo sicer, pa tudi z oštrostjo in kratko jim reči: „zdaj še ti pregledam, če boš pa še enkrat tako storil, potem pa le poberi svoje reči in si drugo službo poišči.“ — Tudi to mi je dobro znano, da ima tako spačena družina večidel dolg jezik in se izgovarja rekoč: „Kaj je gospodarju mar, kjer jes ob nedeljah hodim, saj ob delavnikih delam in svoje dolžnosti dopolnujem.“ Ali pameten gospodar na take besede ne bo porajtal, ampak mu bo odločno rekel: „Jaz ti dam za nedelje in praznike plačilo, zato mi moraš tudi vse dni pokoren biti; ti se moraš po meni ravnati in ne jaz po tebi.“

Pa tudi tega vam ne morem zamolčati. Dosti vas je, ki imate pri hiši prihajače in prihajavke (ofre in oferce), hudobne in nemarne, da bolj ne morejo biti; pa vi zavoljo tega nobene vesti nimate, in jim v vseh rečeh svojo voljo puščate. Kolikokrat bodo vaše dekle in hčere od takih potepuhov omadeževane in še vaše žene zmotene; kolikokrat se vaši sinovi največe hudobije od njih naučijo. Vi pa jih vendar radi imate, jim strežete in ste prijatelji ž njimi, bolj kakor s svojimi brati in sestrami. Tako ste vi sami vzrok te gerde navade, da toliko zdravih in močnih ljudi, ki bi še lahko dolgo let služili, službo zapustijo in prihajati začnejo. Zavoljo nekaterih krajcarjev, katere vam dajo in zavoljo tega, da vam včasih neko-

liko delati pomagajo, se daste oslepiti in ne vidite, da so vam veliko bolj na škodo, kakor na korist. Jes mislim, da je to velik greh, če se taki ljudje, ki so še terdni in močni, od službe odtegujejo in po hišah potikajo, kjer nobene pokorščine ne poznajo; pa tudi jes mislim, da bote vi, ki take ljudi pod streho jemljete, enkrat težek odgovor pred sodbo božjo dajali.

Kolikokrat ste videli, bo rekel Jezus, vaš sodnik, da se vaši podložni slabo zadržijo, da se ne postijo, ne molijo in v cerkev ne hodijo, da imajo grešne zaveze in po krivih potih hodijo; vi pa ste molčali, jih niste svarili in jim vse spregledovali, zato zdaj njihovo dušo iz vaših rok terjam. Vi ste sicer pravično živeli in poštene bili ter zaslužite v nebesa priti, ali zavoljo vaše družine bote pogubljeni; poberite se tedaj v večni ogenj, v katerem bote svojo mlačnost objokovali.

Moj Bog! razsvetli tedaj naš um in omeči našo voljo, da bomo le tvojo čast iskali, tvoje zamere se bali in za svoje podložne potrebno skerb imeli, ter tako vredni postali, da se vsi s teboj, kakor dobre ovce s svojim pastirjem, na vekomaj veselimo. Amen.

Pridiga za III. povelikonočno nedeljo.

(Od pekla.)

„Vsako drevo, katero ne rodi dobrega sadu, bode posekano in v ogenj verženo.“
(Mat. 7, 19.)

Vvod.

Ljubljeni, v Kristusu zbrani poslušalci! pri kraju so tedaj dnevi velikonočne spovedi, zginil bo kmalu ta srečni čas zveličanja in gnade božje! Mi smo veliko od njega upali, pa morebiti le malo dosegli. Blagor vam, ki ste se zares z Bogom spravili in svoje duše očistili v kervi Jezusa Kristusa, nedolžnega jagnjeta; nad vami je v nebesih večje veselje, kakor nad devet in devetdesetimi pravičnimi, ki pokore ne potrebujejo. — Gorje pa vam, ki ste danes ravno tisti zastarani grešniki, kakor pred šestimi tedni, če še ne več. Kaj bi naj vam rekel? Za vas imam le malo besed, pa te so težke in veliko pomenijo. In te besede so — dobro jih zastopite — spreobrenenje ali pekel, pokora ali večno pogubljenje. Jes teh besed ne morem bolj mehko povedati, kajti to so strašne besede, in kakor strašne so, tako strašno vam jih moram razložiti. Če je kateri med vami, ki misli, da se ga to opominjevanje ne tiče, ta še gotovo ni

v večnost nobenega pogleda storil, in dolžnost mojega sv. stanu je, njega vzbuditi in mu večno pogubljenje s prav živimi barvami pred oči postaviti.

Posodi meni zdaj, o večna pravica! tiste ključke, s katerimi se vrata večne žalosti odprejo, da bom mogel odpahnuti tiste duri, s katerimi so prokleti v peklu zaklenjeni, ne zato, da bi jim pomoč prinesel ali njih bolečine polajšal, ali njih rane zacelil, ali njih solze obrisal; ne, saj terpijo, kar so sami boteli in so ondi, kamur si jih ti obsodil, usmiljeni Bog! ki si bil od njih tolikokrat zasramovan. Le zato jih bom odperl, da bote vi, ljubljene bratje in sestre moje, noter pogledali ter videli strašni konec grešnega življenja, in da se bote vstrašili, svoje serce poboljšali in se na zveličanski pot v sv. nebesa podali. Zvest božji resnici bom vam danes povedal

I. kako strašne so britkosti, kako grenke in skeleče so solze zaverženih v peklu, in

II. da bodo vse te kazni večno terpele.

Tebe pa, vsemogočni! prosim za milost, da bom serca tega grešnega ljudstva stresel ter ga v tvoje naročje nazaj pripeljal. Vi pa me zvesto poslušajte.

I. del.

Strašen je kraj, v katerega vas danes popeljem; sv. Janez pravi, da se črn dim iz njega vali, kakor iz razbeljene peči. Toda ne bojte se, jes vas bom spet nazaj peljal; le od strani bomo ogledali peklenške muke, katere nespokorjenega grešnika čakajo, da bo pravična groza naše grešne kosti spreletela in nas hudega varovala. „Zakaj nobeden tistih, pravi sv. Krizostom, kateri imajo pekel pred očmi, se ne bo v pekel pogreznil, pa tudi nobeden tistih, kateri se peklu posmehujejo, ne bo peklu odšel.“

Pekel je tisti grozovitni kraj, kjer se prokleti v nezapopadljivem terpljenju zvijajo in jokajo; njegove stene so spletene iz strupenih gadov, njegov strop je črn mrak, njegova tla so strašne globočine; „tam je tema in s smertnimi pošastmi pokrita dežela, pravi sv. pismo, dežela siromaštva in temote, v kateri smertna senca in večna groza prebiva.“ (Job.) „Ondi ni videti solnca, ne lune, ne nobene zvezde, pravi sv. Hieronim, le strašen ogenj napolnuje vso peklenško ječo, kateri nima svetlobe, ne toplote, ampak le neizrečenih bolečin toliko moč, da je pozemeljski ogenj proti njemu, kakor pri nas namalani ogenj proti živemu.“

Grozoviten je tedaj že kraj peklenškega brezdna, ali še grozovitnejše so muke, katere grešniki tamkaj terpijo. „Ondi je požrešen ogenj, pravi Jezus, ondi je večni ogenj, kateri nikoli ne vgasne, ondi je debela tema, v kateri je terpljenje in škripanje z zobmi.“ „Zdolej, uči sv. Avguštin, je resničen ogenj, kateri pogubljene strašno žge in peče.“ Ali naj bo ogenj, kakoršen hoče, in naj peče in žge,

kakorkoli, pa če jih le tako peče in žge, kakor pozemeljski ogenj, ali ni že to grozno terpljenje? Kakošna bolečina je, če le gorečo iskro na kožo položimo, ali ogel z roko primemo ali perst na gorečo svečo poderžimo? Kaj bi še le bilo, ljubi moj, ko bi moral v razbeljeno peč iti, kako bi se tresel, kako bi trepetal? In vendar bi te bolečine le kratko terpele, v peklu pa ne bodo nobenega konca imele. O grešnik, to bo peklo, to bo žgalo! Če te tukaj žalost tare, dobiš kakošnega prijatelja, kateri te potolaži in razveseli, tam pa bo tekla solza za solzo, ena bolj grenka od druge, in nobeden te ne bo miloval; čim bolj boš preklinjal, tim bolj bodo vesele peklenške pošasti, čim bolj boš tulil in rjul, tim bolj bodo oni vriskali. Oj grešna, nespokorjena duša! to bo peklo, to bo bolelo! In kedar bodo tvoje bolečine tako neizrečene postale, da jih ne boš več mogel prestati, takrat boš začel jokati, da bi se kamnu usmilil, takrat boš svoje vklenjene roke kvišku vzdignil in tvoje ožgane ustnice bodo za milost prosile, ali Jezus, zdaj tvoj ljubeznjiv Zveličar, takrat pa tvoj serdit sodnik, bode gluh za tvoje vpitje, z ognjeno strelo te bo nazaj pahnil in peklenški duhovi te bodo novim mukam izročili. O človek, to bo sklelo, to bo bolelo!

„Tamkaj boš preklinjal, pravi brumni Job, in na ves glas vpil: Naj pogine dan, v katerem sem bil rojen, in noč, v kateri se je reklo: človek je spočet, ker ni zaperla telesa, ki me je nosila, in ni od mene odtegnila tako hudega, neizrečenega terpljenja! Zakaj sem bil spočet, zakaj na kolena vzet, zakaj na persih dojen, ker bi lahko tiho spal in počival v svojem nič.“

Da kratko povem: mislimo si vse terpljenje, katero se od solnčnega vzhoda do zahoda vidi in sliši, vse solze, katere bolniki celega sveta pretočijo, vse zdihovanje, katero se po kajhah in ječah razlega; vso žalost, katero ljudje prestojijo; vso revščino, katero po hišah zagledamo, pa vse to še vendar en žarek peklenškega terpljenja ne bode. Mislimo si vse muke, katere so ljudje prestali, od prvega človeka, ki je bil od Boga preklet noter do Janeza Kerstnika, katerega so ob glavo djali; od prvih kristjanov, katere so žive sežgali ali na rožu pekli, na drobne kosce žagali, ali v razbeljenem olji kuhali noter do sedanje ure, in vendar še vse to ne bo iskra večnih muk; zakaj kedar bom jes kelih svoje jeze razlil, govori Bog skoz preroka, kdo bo zamogel s požrešnim ognjem prebivati, kdo izmed vas bo zamogel v večni žerjavici stanovati?

O pekel, ti strašni in grozni kraj! gorje, tisučkrat gorje za vsakega, ki bo v tebe pokopan! In vendar kako lahko se v pekel pride, kako hitro in kako naglo se va-nj pride! A človek, ako si nedolžnost zgubil, boj in tresi se na vseh udih, zakaj težko boš mu ušel; široka je namreč pot in gladka steza, katera va-nj pelje, in dosti jih je, ki po njej hodijo. Vse te kazni pa bodo vekomaj terpele in ne bodo nikdar nehale, kar vam bom pokazal.

II. delu.

Naj ima človek na tem svetu še toliko terpljenja, samo ta misel, da tu vse le majhen čas terpi, mu njegove težave polajša in posladi. Tam pa ni za žejo nobene kaplje vode, za lakoto nobenega kosa kruha, za žalost nobene tolažbe, za sramoto nobenega pribežališča in za obupanje nobene pomoči. O, da bi tam smert prišla in neizrečenemu terpljenju konec naredila! Smert, pridi smert, vpijejo pogubljeni, pa zastoj. „Njih červ ne umerje, pravi prerok Izaija, in ogenj ne vgasne.“ „Smert bodo iskali, pravi sv. Janez, pa je ne bodo našli, umreti bodo želeli, pa smert bo od njih bežala.“ Z noži bodo svoje srce bodli, in vendar ne bodo umerli; v globočine in brezdna bodo skakali, pa bodo vendar pri življenju ostali! v žvepleni ogenj se bodo pogrezovali, in vendar se ne bodo sežgali; peklenskim pošastim se bodo v gobec in v kremplje metali, in bodo od njih razmesarjeni, pa ne umorjeni. Nesrečna večnost namreč nima nobenega konca, nobenega veselja, nobenega upanja. — Šest tisuč let je že preteklo, odkar Kajn v peklu gori, ali svoje kazni še ni za en las prestal, in če bo še tisuč in sto tisuč let gorel, bode še večnost zmiraj tako dolga, kakor prvi dan, zmiraj se bo začejala in nikoli nehala.

Pojdi tje in povej pogubljenim: kedar bodo toliko tisuč let terpeli, kolikor je zvezd na nebu, listja na drevesih in trave na zemlji, da se jim bode pekel odperl in bo njih terpljenje nehalo — od veselja bodo ukali in pekel za nje ne bo nobene groze več imel. — Ko bi vsakih tisuč let ptica priletela, iz globočine neizmerne morja eno kapljico vode popila in eno zernice peska pozobala, ne bi enkrat več morja bilo in tudi ne peska na zemlji, pekel pa bo še tudi takrat in zmiraj tako strašen, kakor je bil. Pojdi in povej kateremu pogubljenemu, naj vsako leto eno solzo potoči, in kedar bo toliko njegovih solz, da bodo celi svet potopile, takrat bo odrešen. To je neizrečeni čas, pa vendar še nobena večnost. O večnost, večnost! čudna in grozna, kdo bi te popisal? kdo te zapopadel? Pogubljeni sicer tvojo težo občutijo, ali dopovedati nam tvoje groze ne morejo. Glej terdovratni hudobnež! za kratke minute živinskega veselja te toliko večnega terpljenja čaka. Poprej bo černo oglje ozelelo, kakor boš ti iz peklenskih muk rešen.

Ali rekel boš: „saj ne bom sam terpel, bode tudi drugih dosti.“ — To je tedaj tvoja tolažba, nesrečnež? Res je, da ne boš sam, ampak hudiče in preklete boš imel za svoje tovariše. Ti nečisti zaljubljenec ne boš sam v peklu, to ti zagotovim, ker tudi tvoja razuzdana tovaršica bo zraven tebe, tiste nesramne osebe ni mogla nobena spoved, nobena pridiga, od tebe ločiti, ta bo tudi v peklu pri tebi. Pa kako bo pri tebi? Ne več v prijaznosti, ampak v sovraštvu, iz njenih sladkih in medenih ust bo ogenj švigal in iz njenega zaljubljenega očesa bodo ognjene iskre letele. „Prekleti

zapeljivec moje duše! bo vpila, si tudi tukaj? Povej zdaj, ali je nečistost greh ali ne, kar si takrat tajil, ko si mene v greh zapeljal in mi devištvo ukradel.“ „Da, da! boš odgovoril, ti zapeljivka, ti si kriva moje nesreče, tvoji zapeljivi pogledi, tvoja nališpana nošnja in tvoje priliznjene besede so mojo dušo oslepile.“

„Ali si tudi tukaj ti nesrečni mož! bo vpila žena nad svojim možem, spoznaj zdaj, da pekel ni prazna reč; ker si imel postranske prijaznosti, sem bila nezvesta in sem pozabila na dušo in na Boga.“ „Da, tukaj sem, ti ognjena kača, bode mož odgovoril, in tukaj so tudi najni otroci, tvoj malopridni sin in tvoja slabo izrejena hči; ti si kriva nesreče nas vseh.“

Toda zaprimo spet vrata večnega preklinjevanja, od koder ni nobenega rešenja več, zakaj če je naše serce iz mesa in ne iz terde skale, če ni terdeješe, kakor demant, tedaj nas mora groza in strah obleteti pri toliki in tako silni nevarnosti naše duše. Pomoček zoper to je edino pokora. Pokora ali večno pogubljenje, to vam dam na izbiranje; popravi pohujšanje in krivice, poverni ukradeno blago, spravi se s svojimi sovražniki in odtergaj se od nemarnega znanja, ali pa se pripravi za večno pogubljenje.

Zdaj je še čas, torej naj nobeden, ki je v smertnem grehu, ne odlaga pokore, zakaj veliko tisuč jih je že pogubljenih, ki so pokoro odlagali, in veliko tisuč se jih že tudi v peklu znajde, ki niso bili nič hudobnejši, ampak morebiti veliko boljši, kakor ti grešnik, ki me tukaj poslušáš in nad njihovo nesrečo zdihuješ.

Pomisli, kako zvesto bi pogubljeni Bogu služili in kako oestro pokoro bi delali, ko bi jim bilo dano, nazaj priti; za tebe pa je še čas, vsak dan še jagnje božje svojo presveto Kri za tebe prelija, vsak dan še svoje rešnje Telo tvoji duši ponuja, da bi jo za nebesa pridobil. Zato moraš tukaj pred nogami križanega Jezusa poklekniti in ne prej iz cerkve iti, dokler ne bo s svojo gnado tvojega serca omečil in k pokori nagnil. Amen.

Pridiga za IV. povelikonočno nedeljo.

(Od mlačnosti.)

„Grem k njemu, kateri me je poslal,
in nobeden izmed vas me ne vpraša:
Kam greš?“ (Jan. 16, 5.)

V v o d.

Popotnik, ki v tujih deželah po nepoznanih krajih hodi, mora večkrat vprašati, kam ta ali una cesta derži, je li ta pot, po kateri gre, prava, je li varna pred razbojniki in drugimi nesrečami; če nikoli ne popraša, bode gotovo zašel ali med razbojnike prišel ali v kako drugo nesrečo zabredel. Ravno tako mora človek, kateri želi v nebesa priti, večkrat sam sebe in božje namestnike vprašati, kam da gre, kam njegovo življenje pelja, katera steza je v nebesa najbolj varna in katera najbližja, je li še na pravi poti ali je morebiti pravo pot zgubil. Kdor pa brez skerbi živi in ne porajta, ali se znajde na poti proti nebesom ali proti peklu, ta bo kmalu na napčne poti prišel, bode med zapeljivce padel in peklenskemu volku v kremplje prišel. — In vendar, ljubi moji! žalostno je gledati, kako se ljudje trudijo za živež, za blago in premoženje, da pogostoma od samih skerbi spati ne morejo, za dušo pa celo pozabijo skerbeti; za posvetnim, minljivim veseljem letajo brez nehanja, na nebeško večno veselje pa še ne mislijo; greh pijejo, kakor sladko vino in od svojih strasti pijani se norca delajo iz Boga, iz duhovnov in iz brumnih duš, pa pri vsem tem še mislijo, o kaka nespamet! — da bodo v nebesa prišli in se v sv. raju veselili, ker se na milost božjo zanašajo, ne predramijo se prej, dokler jih ne bo smert s svojo sekuro posekala in v večni ogenj vergla. — In ravno ta strašna vtrajljivost, ta velika mlačnost, ki v naših časih gospoduje, je vzrok, da se hudobija po svetu razširja, kakor jutranja megla, da je vedno manj prave brumnosti, da ni služba božja obrajtana in da je skerb za večno srečo popolnoma pozabljena. Zato sem si danes naprej vzal, od tega greha kaj več govoriti. Pokazal vam bom

I. da je mlačnost škodljiva in silno nevarna in mati skoraj vseh drugih grehov;

II. kako občen je ta greh, kako sploh in očitno se med ljudmi kaže.

Preden vam pa to začnem razlagati, priporočim se vam za navadno poslušanje!

I. d e l.

Če od mlačnosti govorim, nimam v mislih nečistnikov, ne pijancev, ne prevzetnežev in ne drugih očitnih grešnikov; to sami

dobro veste, da taki nimajo ljubezni božje in da nikoli ne bodo nebeškega veselja vživali; le od takih kristjanov danes govorim, kateri se očitnih grehov varujejo in pred svetom brumno in bogaboječe živé, da bi pa popolni bili in se tudi majhnih grehov varovali, zato nimajo nobene skerbi.

Mlačne kristjane imenujem tiste, ki v djanji nobene nesramnosti ne doprinašajo, ki niso štimani, ne nezmerni, ki nimajo nobenega dopadenja nad kvantami posvetnih ljudi, ali da se ne bi hudobnim ljudem zamerili, vendar nemarne reči poslušajo, in še zraven kaj radi rečejo; kateri bi radi zapustili slabe tovaršije, ko se jim ne bi njih tovariši posmehovali, ki bi radi večkrat šli k sv. obhajilu, ali bojijo se in mislijo, kaj bodo drugi ljudje rekli in o njih govorili; kateri bi se radi postili, radi v cerkev hodili, ko jih le nobeden človek ne bi videl; tudi pokoro bi radi delali po nauku spovednikovem, ko le ne bi tega nihče izvedel. Od takih pravi sv. pismo, da ne bodo nebeškega kraljestva deležni; od takih govori prerok David: „Ne samo hudobni, ampak tudi boječi bodo v večnem ognju goreli.“ Ne bodo samo tisti pogubljeni, ki hudobije doprinašajo, ampak tudi tisti, ki hudobnežev po svoji dolžnosti ne svarijo ali se njih zamere bojijo.

Mlačni človek gre sicer v cerkev k sv. maši in k pridigi, pa tudi oboje rad opusti, če le ima kak izgovor; gre sicer k spovedi, pa brez poboljšanja ostane, in ko ne bi videl drugih ljudi k spovedi iti in ko ne bi bilo zapovedano, tudi on celo leto ne bi šel. On sicer moli, ker je od mladosti tega navajen, pa njegovo serce se pri molitvi nič ne ogreje; on je ponižen, če ga nobeden ne zaničuje, poterpežljiv, če mu vse po volji gre, prijazen z ljudmi, ki ga radi imajo; ali če se mu kateri zameri, se jezi in togoti, da nobene mere ne najde; da ob kratkem rečem: mlačni kristjan stori vse le na pol, on se mi zdi, kakor kmet, ki na tlako gre in le nerad toliko dela, kolikor mora, da dan odrajta in ker se kazni boji. Ravno tako mlačni človek Bogu le nekoliko služi, pa vse le prisiljen, brez prave gorečnosti, le zato, ker se pekla boji.

Zato so pa tudi mlačni kristjani v večji nevarnosti, kakor hudobni grešniki in se težje poboljšajo, pravi nek cerkveni učenik (Beda), kakor ajdje ali neverniki. Velik grešnik namreč spozna, da s svojim slabim življenjem ne bo zveličan, in kedar od groze sodnjega dneva sliši, ga mraz spreleti, in kedar na grozovitnost peklenških muk izmisli, se vstraši, zavzame in počasi tudi spreoberne; ali mlačna duša vsega tega ne občuti. Izmalajte jej peklenški ogenj še tako strašno, ona se ga ne boji, ker se za pravično šteje, povejte jej karkoli od pokore, ona si ničesar k sercu ne vzame, ker pokoro za nepotrebno derži; hvalite jej post in druga dobra dela, ona tega ne posluša, ker preveč sebe obraja. Tudi Bog sam je na znanje dal, kako zlo da ta greh sovraži in kako mu je zopern. — V skrivnem razodenju sv. Janeza beremo o nekem škofu v mestu Laodiceji,

kateri ni bil velik grešnik in ljudje so ga zelo spoštovali, ker pa ni vseh svojih dolžnosti natanjko dopolnoval, mu je Bog na čudni način protil, rekoč: „Jes vem, kakošna so tvoja dela, da nisi merzel, ne gorek. O ko bi ti pač merzel ali gorek bil, ali ker si mlačen, bom te iz svojih ust izpljunil in zaverigel. Praviš, da si dober in da nič ne potrebuješ, pa ne veš, da si reven, nag in slep. Pokoro delaj, če hočeš moji jezi ubežati.“

Ravno tako bi lahko tudi jes mnogim kristjanom rekel: Pravite, da ste dobri in pravični, da niste nobenega ubili, nobenega okradli, da greste vsako leto dvakrat k spovedi, da radi v cerkev hodite; ali če niste nič drugega dobrega storili, vam ne bo nebeška luč svetila. Lahko bi rekel mnogim mladenčem in deključem: „Pravite, da ste nedolžni in niste nečistega djanja storili, ali v mislih in željah niste več čisti, slabega znanja nočete raztergati, in vse sorte nespodobnosti privolite. Če je tako, tedaj niste več nedolžne, ker za take mlačne neveste Jezus ne mara, in ve ne bote povabljene na ženitovanje nebeškega jagnjeta. — To bi še lahko rekel mnogim med vami, ker mlačnost se nahaja v slehernem stanu, pri sleherni starosti in pri obojem spolu; od tega pa v

II. delu.

Kakor nima zemlja nobene rodovitnosti, če je solnce ne ogreva, ravno tako tudi naše serce ne more nič dobrega za nebesa storiti, če ga ljubezen božja ne obšinja; in vendar je na svetu tako malo ljubezni božje in toliko mlačnosti videti.

1. Vidi se mlačnost, sem rekel, pri vsakem stanu. Vidijo se mlačne gosposke, katerim ni nič mar za vero, ki ob prepovedanih časih ples in druge norčije pripuščajo, na ponočne vlačuge ne pazijo, na božjo službo in na posvečenje praznikov in nedelj ne porajtajo; vidijo se mlačni duhovni, ki niso pastirji, ampak najemniki, ki skerbijo za sebe, ne pa za svoje ovčice, ki namesto da bi s svojimi čednostmi drugim svetili, kakor luč, sami temoto ljubijo; vidijo se mlačni stariši, ki svojim otrokom vse spregledujejo, jih pred zapeljivci ne varujejo in jim po noči in po dnevi vso svobodo pusté; vidi se drugih brez števila, ki grehe svojega bližnjega zagovarjajo ali celo v grehe svetujejo ali napeljujejo; vse take bode Bog iz svojih ust pljunil in spred svojega obličja zaverigel.

2. Vidi se mlačnost pri obojem spolu. — Moški spol ne veruje skoro nobene resnice več, ampak po svoji termi živi; ima oči, pa noče videti, ima ušesa, pa noče slišati, ima serce, pa noče občutiti, kar je k njegovemu zveličanju. Brumnost je pri njem popolnoma odmerla in skoraj bi rekel z brumnim Davidom: „Vsi so odpadli, o Gospod! in nobenega, prav nobenega ni, ki bi tebi služil.“ — Pa tudi ženski spol, katerega mati katoljška cerkev pobožni spol imenuje, ni nič boljši; Jezus je imel veliko prijateljev med moškim

spolom, pravijo sv. očetje, pa še več prijateljic med ženskim spolom, ali pri vas jih nima nič, in lahko bi vprašal, kakor ženin v visoki pesmi Salomonovi: „Povejte mi, kje bom svojo nevesto dobil?“

3. Vidi se mlačnost, sem rekel, pri sleherni starosti. — Mladi ljudje vživajo svet in njegove kratkočase, pokoro pa na starost odlašajo; v zakonu srečo iščejo, katero so pred zakonom zapravili, pa drugega ne najdejo, kakor skerbi in žalost, nevoljo in terpljenje; namesto da bi se k Bogu povernili in za svoje poprejšnje grehe pokoro delali, se le jezijo, togotijo in si že na tem svetu pekel naredijo. — Stari ljudje pa so vsi bolni, polni nadlog in nepoterpežljivosti, in če se kdo prej ni z Bogom spravil, se v starosti gotovo ne bode.

Pa ko bi vam jes hotel vse povedati, kako in kje ta mlačnost kaže, ne bi našel nobenega konca, zakaj mlačni ste v spoznanji Boga in kerščanskih resnic, v ljubezni Boga in svojega bližnjega, v molitvi, v prejemanju sv. zakramentov, posebno pa v službi božji; tukaj se toliko mlačnosti vidi, da tega ne vem s čim primeriti. — Nekateri že neradi in le prisiljeni v cerkev pridejo, tako da se jim na obrazu vidi, da jim je vse enako, ali gredo v cerkev ali v hlev.

Če kaj zamudite ali izpustite, se mi zdi, nimate nobene vesti, in da za pridige in božjo besedo malo marate, najbolj s tem na znanje dajete, da doma ostanete, če tudi doma nobenega dela nimate. Kmalu vam je pot pregerd, kmalu vam opravilo predolgo terpi; ali po posvetnih opravkih, če tudi v blatu, hoditi, vam ni pregerdo, le od božje službe vas že vsaka luža odverne. Posvetnih marnov se nikoli ne naveličate poslušati, pridiga pa vam je pol ure že predolga; po prepovedanih potih hoditi imate celo popoldne čas, h kerščanskemu nauku iti, pa nikoli ne vtegnete. O ti spačeni rod! slobodno vam tudi jes rečem, kakor je Kristus judom rekel: „Vi niste iz Boga, ampak imate hudiča za svojega očeta.“

In še dalje vas vprašam: ali se nekateri ne zadržijo v cerkvi tako, kakor da ne bi bili v kerščanski veri rojeni? — Koliko nesramnic pride sem, ne da bi videle svojega Boga, ampak da bi videle svoje zapeljivce, in koliko nesramnežev pride sem, da bi svoje nečiste oči pasli in po mesenih malikih gledali; koliko je takih, ki so preštímáni, da bi svoja kolena pripognili tu pred svojim Bogom, pred katerim angelji trepečejo in na svoj obraz padajo.

Vi, ki tako delate, in iz takih namenov v cerkev pridete, ostanite rajši popolnoma doma; lepo vas prosim, ne hodite semkaj, še blizo cerkve ne hodite, v imenu živega Jezusa Kristusa vas prosim, kateri bo mene in vas sodil, pred katerim bom jes odgovor dajal, tako kakor vi, še od daleč cerkve ne glejte, ker to bo bolj za vas in vi bote manj kazni terpeli.

Oh ljubi Jezus! spreoberni vse mlačne s svojo gnado, da se ne bo toliko duš pogubilo. Amen.

Pridiga za V. povelikonočno nedeljo.

(Molitev mora biti stanovitna.)

„Resnično vam povem, kar bote Očeta v mojem imenu prosili, vam bo dal.“
(Jan. 16, 23)

V v o d.

Srečni so otroci, ki imajo dobrega in premožnega očeta, kar potrebujejo, dobijo, če ga le lepo prosijo in jim k dobremu služi; koliko bolj srečni smo še le mi kristjani, ki imamo v nebesih najboljšega, vsemogočnega Očeta, kateri nas ljubi, kakor skerbna mati svoje lastno dete, in nam vse da, za kar ga prosimo in kar nam k večnemu življenju pripomaga. „Zakaj resnično vam povem, govori sam njegov edinorojeni Sin, kar bote Očeta v mojem imenu prosili, vam bo dal.“ Lepa in gotova je sicer ta obljuba, vendar se je že vsak izmed nas lahko prepričal, da pri vsem tem večkrat ne bomo uslišani. — Celi svet je poln ljudi, povsod se molitve v nebesa pošiljajo, povsod se roke k Bogu povzdigujejo, pa tudi povsod ljudje tožijo, da jih Bog ne usliši in da jim noče nobene pomoči poslati.

Ali niste, ljubi moji! to že sami nad seboj skusili? Kaj nam je pa tedaj storiti? Ali smemo to sv. dolžnost opustiti in nehati, k svojemu Očetu moliti in klicati? Ali je morebiti naša molitev nepotrebna, ker ne bo vselej uslišana? — Ne, tega ne smemo misliti, ampak čim manj bomo uslišani, tim bolj nadležno, bolj stanovitno in bolj goreče moramo moliti, dokler ne bomo prejeli, za kar prosimo; „če kdo zmed vas kaj prosi, pravi sv. Jakob, naj prosi z zaupanjem brez vsega premišljevanja, zakaj kdor pomišljuje, je podoben morskemu valu, katerega veter goni in semtertje meče, in tak človek naj ne misli, da bi od Gospoda kaj prejel.“ Ako želimo, da bi naš glas oblake prederl, moramo stanovitno in brez nehanja moliti, zato si bom danes prizadeval vas k stanovitnosti v molitvi opominjati. Rečem torej:

I. Če nas Bog precej ob začetku ne usliši, moramo dalje in dolže moliti in prositi, in

II. Če nas pri vsem tem še ne usliši, moramo bolj serčno moliti.

To bo zapopadek mojega današnjega govorjenja, preden pa začnem, prosim vas za navadno poslušanje.

I. del.

Nekateri misli, če le malo poklekne, svoje roke povzdigne ali iz serca vzdihne, da ga mora Bog precej uslišati; pa to ni tako. Že imenitnega gospoda moramo večkrat prositi, ako hočemo kako dobroto od njega prejeti; koliko bolj pa je Bog tega vreden, ki je Gospod vseh gospodov in gospodar črez življenje in smert. Bog nam včasih svoje dobrote prideržuje, da jih bolj spoznamo in obrajtamo, ker reč, katero lahko pridobimo, nam nikoli tako pri sercu ne leži, kakor tista, katero težko in z veliko mujo pridobimo. Dostikrat nas Bog ne usliši, da bi poskusil našo ponižnost in pokorščino, da bi se mi spomnili, da nam on ni ničesa dolžen dajati, ampak da nam vse le po svoji neskončni milosti dodeli. Večkrat nas Bog tudi zato precej ne usliši, ker pozna naše slabo, človeško serce, zakaj ko bi nas precej uslišal, bi hitro na-nj in na njegove dobrote pozabili:

Ali naj bo vzrok kateri koli, zaradi katerega nam Bog svoje gnade prideržuje, to je vendar gotova resnica, da ga bomo enkrat omeščili in da nas bo uslišal, če le ne nehamo moliti. Sv. evangelje nam to v mnogih zgledih kaže, ali jes vam samo enega povem od tiste Kananejske žene, katera je Kristusa prosila, da bi iz njene obsedene hčere hudiča izgnal. Ona je zapustila svoj dom in svojo umirajočo hčer in je k njemu prišla, prav milo mu tožila in ga tako lepo in tako priserčno prosila, da bi bila kamenito serce omeščila. Aposteljni, ki so okoli svojega učenika stali, so bili vsi ginjeni; samo Jezus je bil gluha za njeno vpitje, še pogledati je ni hotel, kamo li jej kaj odgovoriti.

Kdo bi se ne bil nad to strašno ostrostjo ne vstrašil? Ali žena je še bolj nadležno prosila; do zdaj je le od strani k njemu klicala, ko pa vidi, da njena prošnja nič ne pomaga, stopi mu pred oči, se na tla verže in okoli njegovih nog oklene ter ga ne pusti naprej iti; vse svoje moči zbere ter s solznimi očmi in mehкими besedami, katere le materna ljubezen izmisli, za milost vzdihuje. Kdo bi verjel, da je tudi ta ponižna prošnja od našega sicer ljubeznjivega Zveličarja zaveržena? Pa žena ni nehala prositi, in ravno skoz to ga je prisilila, da je glasno zavpil in zaklical: „O žena! tvoja vera je velika, naj se ti zgodi, kakor si želela.“

S takim živim zaupanjem prosite tudi vi, očetje in matere, za svoje sinove in hčere, posebno, kedar vas nočejo več ubogati in kedar začno hudobno živeti; ne jenajte moliti, akoravno že dolgo časa zastonj molite, gotovo bo prišel čas, da bote uslišani, če le prav molite. Ko bi bila ta žena nehala moliti, šla bi brez tolažbe, brez pomoči domu, in njena od hudiča obsedena hči bi morala strašno smert storiti, ali s svojo stanovitnostjo jo je pri življenju ohranila in še bila zraven očitno pohvaljena. — Zakaj bi se nam tudi merzelo, za kako reč večkrat prositi, saj je sam Kristus moral večkrat prositi. Na oljski gori je molil, naj bi Bog kelih terpljenja

od njega vzel, pa zastonj; moli drugikrat in tudi ni bil uslišan, ali ravno s tisto močno vero moli tretjokrat, in tedaj je bil potolažen. Če je tedaj on, ki je Sin božji in brez vsega madeža, moral trikrat moliti, zakaj ne bi mi grešni ljudje šest ali sedemkrat molili?

„Le tisti, ki je stanovitven v molitvi, pravi sv. Hilarij, le tisti bo prejel, za kar prosi.“ Mi v svoji molitvi morebiti ravno takrat opešamo, kedar bi nas Bog uslišal, ko bi še dalje molili. — Joasu, Izraeljskemu kralju, je prerok zapovedal, naj s sulico na tla tolče, če hoče božjo pomoč zoper sovražnike zadobiti. On je trikrat vdaril, potem pa je nehal, in prerok mu je rekel: Ko bi bil pet, šest ali sedemkrat vdaril, bil bi Bog tvoje sovražnike razškropil, ali ker si le trikrat vdaril in premalo zaupanja imel, dal te bo tvojim sovražnikom v roke.

Tudi mi ne vemo, kolikokrat ravno moramo prositi, da bi nas Bog uslišal, zatorej če ni petkrat ali šestkrat zadosti, molimo tudi sedemkrat, in dosegli bomo, kar prosimo, če naša molitev iz čistega serca izvira. Vsaka jutranja zarja naj nas v molitvi najde, in vsako večerno solnce, naj nas v molitvi zapusti, vsako delo z molitvijo začnimo in tudi končajmo, potem bo celo naše življenje molitev, vsa naša dela bodo Bogu dopadljiva in večnega plačila vredna, v gnadi božji bomo živeli in v gnadi božji tudi svoje življenje sklenili. Ko bi se pa prigodilo, da nas Bog pri vsem tem še ne bi uslišal, potem pa moramo še več in zraven bolj serčno moliti, kar bom pokazal v

II. delu.

Jezus Kristus sam nas uči, kako ima naša molitev rasti in tako rekoč od stopnice do stopnice zmiraj više stopati. Prosite, pravi, prosite in svoje uboštvo in svoje nadloge Bogu razodenite; če pa on vaše prošnje ne usliši, tedaj iščite to se pravi, stanovitni ostanite v molitvi; če vas pa še ne usliši, tedaj začnite terkati, to je, tako dolgo ga nadlegujte, da se bo vašega vpitja naveličal in vam odperl vrata, s katerimi so nebeški zakladi zaklenjeni.

Če imate morebiti navado, vsak dan kako kratko molitvico moliti, pa še gnade, za katero prosite, niste dobili, tedaj morate svojo molitev podaljšati in z bolj gorečo pobožnostjo moliti, kakor so Izraelci storili, ko so mesto Jeriho razdjali. Skoz šest dni so sleherni dan procesije imeli in škrinjno zaveze okoli mesta nosili, sedmi dan pa so jo sedemkrat nesli, in Bog jih je uslišal in jim celo mesto v roke dal.

Preglejmo, ali je naša molitev temu kaj podobna. Vi se pri-
tožujete, da se vam slabo godi, da se v veliki revščini in velikih
stiskah znajdete, pravite, da ste že dostikrat molili za malo premo-
ženja in za boljše čase, ali nikoli vam še ni nobena pomoč prišla.
— Toda jes vprašam: Ali ste zato, ker vas Bog ni uslišal, kaj bolj

pobožno molili? Ali ste dolžnosti svojega stana bolj zvesto spolnovali? Ali ste bolj pogostoma v cerkev in k sv. zakramentom hodili? Ali ste kako posebno pobožnost obhajali? Ali ste morebiti kakošen post obljubili ali si kakošno drugo spokorno delo naložili? Če ni nič takega pri vas videti, tedaj si le nikar praznega upanja ne delajte!

Vi prosite, da bi vam Bog nedolžnost obvaroval in da vas ne bi pustil v skušnjavah konca vzeti; zraven pa brez vse vesti v slabe tovaršije zahajate, radi kvante poslušate in jih še sami govorite, pri vinskih bratih in na plesu veselje iščete; kdo vam tedaj zamore pomagati? Če slama, katero v ogenj veržete, ne bo zgorela, tedaj se tudi vaša duša ne bo omadeževala.

Vi molite, naj bi vam Bog gnado dal svoje življenje poboljšati, zraven pa nobenega spovednika ne ubogate, in se celo bojite, da ne bi revnega stana vaše duše spoznal; k spovedi sicer greste, pa ne zato, ker vas vest vleče, in da bi vas božji namestnik svaril in podučil, poboljšal in potem vredno odvezal, temuč zato, ker je taka navada, da zadobite prazno odvezo in zamorete spet z nova greh delati. Vi gotovo zastonj molite, zakaj prave molitve živ studenec je človeško serce; če je serce od nevoščljivosti kalno, od prevzetnosti megleno ali od nečistosti osmrajeno, tedaj se molitev iz njega ne more pred božje obličje vzdigovati.

In da spet začnem od štanovitnosti v molitvi govoriti, slišimo, kar nas opominja sv. apostelj Jakob, rekoč: „Preljubi! molite eden za drugega, da bote zveličani, veliko namreč premore štanovitna molitev pravičnega“

V nekem mestu, pripoveduje Jezus, je bil krivičen sodnik, ki se ni bal ne Boga, ne ljudi; ravno v tistem mestu pa je tudi bila revna vdova, katera ga je zmiraj prosila, da bi jej do pravice pomagal. Dolgo časa je sodnik ni hotel poslušati, ker mu ni mogla nič dati, ali na zadnje je vendar sam pri sebi rekel: „Res je sicer, da se Boga ne bojim in na ljudi ne porajtam, ali tej vdovi bom vendar do pravice pomagal, sicer nimam nikoli miru.“ Ali slišite, pravi Jezus, „če je krivični sodnik to storil, kako bi mogel Bog pozabiti na svoje pravične, kateri noč in dan k njemu kličejo, in kako bi mogel mirno gledati, kedar omagujejo? Povem vam, da jim bo v kratkem pomoč poslal.“

Zatorej preljubi bratje in sestre! molite, veliko molite, zakaj če je kedaj bila molitev potrebna, je potrebna gotovo v naših časih. Kako se zdaj godi, sami vidite, kako se bo naprej godilo, sam Bog ve, in da nas več hudega, kakor dobrega čaka, tega ne more nobeden tajiti. Po molitvi so ljudje vselej pomoč dobili; molitev bo pomagala tudi nam, če bomo le prav in štanovitno molili. Obljubite tedaj Bogu poboljšanje in prosite ga, naj dene iz rok meč, katerega nad nami izteguje in s katerim nam žuga. Veliko narodov je že ojstro pretepel, nam pa je še do zdaj prizanašal, čeravno nismo to-

like milosti vredni. Povernimo mu torej to ljubezen in mu zanaprej bolj zvesto služimo, tedaj bo pozabil naše grehe, in vse kar ga bomo prosili, nam bo dal. Amen.

Pridiga za praznik vnebohoda Kristusovega.

(Od drugega Kristusovega prihoda.)

„Možje Galilejci! kaj tu stojite in gledate v nebo? Ta Jezus, ki je zdaj v nebesa šel, bode zopet prišel.“

(Dj. apost, 1, 11.)

V v o d.

Jezus je večkrat svojim apostelnom rekel, da bo svet zapustil in da ga ne bodo več videli. „Jes grem k Očetu, je djal, k vašemu in svojemu Očetu, k vašemu in svojemu Bogu.“ In kar je govoril, je tudi dopolnil; ravno današnji dan ga je vpričo apostelnov svitel oblak obsenčil in na čudovit način se je od zemlje vzdignil in poln veličastva se proti nebesom peljal.

Vidite, ljubi moji! tako pride enkrat za vsakega človeka dan povračila, kakor za hudobnega, tako tudi za pravičnega. Dostikrat je tu na zemlji nedolžnost zaterta in preganjana, ob svojem času pa bo poveljučana ter se vsa v nebeški lepoti svetila; tukaj se resnica pogostoma zataji in jo laži in krive priče potlačijo, ondi pa bo Bog vse zvijače odkril in pred celim svetom vse krivice na dan spravil. — Koliko hudega je Jezus na zemlji prestal in koliko preganjanja je terpel, zdaj pa sedi na desnici božji imajoč najvišjo oblast črez vse v nebesih in na zemlji. Tisuč in tisuč ljudi ga spoznava za svojega Boga in Gospoda in mu vso spodobno čast skazuje. In mi, ki zdaj žalost in terpljenje prenašamo, bomo od ravno tega Gospoda sojeni ter vekomaj srečni ali nesrečni postali. „Možje Galilejci! sta rekla angelja učencem, kaj stojite tukaj in žalostno proti nebesom gledate? Ravno ta Jezus, ki je zdaj v nebesa šel, bode zopet prišel in bo sodil žive in mertve.“

In od tega drugega prihoda Jezusovega bom jes danes govoril; kedaj in kako se bo to godilo, bom vam pokazal v I. delu, in kaj moramo storiti, da bo tisti dan za nas srečen in vesel, v II. delu.

Jes ne govorim nič v svojo čast, ampak le v čast božjo, zato se pripraviti in me z voljnim srcem poslušajte!

I. del.

Jezus, naš Zveličar, bo enkrat zopet prišel in bo sodil vse ljudi; to je tako gotovo, kakor gotovo je Bog v nebesih in sv. pismo nam tolikrat in tako zastopno o tej resnici govori, da nihče ne more o njej dvomiti. Kedaj pa bo tisto „enkrat“, kedaj bo tisti dan nastopil, tega ne ve noben človek in tudi noben angelj in noben svetnik; kakor tat po noči bo prišel, pravi sv. Peter, ob uri, ko nihče ne bo mislil. Vsakemu človeku je to neznan, in kakor se lovijo ribe na iglo in tiči na stave, tako bo tudi sodba nenadama prišla, in gorje vsakemu, meni in vam, če nas slabo pripravljene najde. Čudna znamenja se bodo takrat godila na zemlji in na nebu, vsi rodovi na zemlji se bodo jokali in Sin človekov bo prišel na oblakih neba z veliko močjo in veličastvom. — Mi se zdaj nočemo pokoriti, ampak se zanašamo na svoje zdrave ude in pravimo: „Le dve ali tri leta še, potem pa bomo zapustili vse te posvetne neumnosti in samo za dušo in za nebesa skerbeli“; tega pa ne premislimo, da Bog nima nobene postave in bo prišel ter nas k sebi poklical, ne kedar se bo nam poljubilo, ampak kedar bo on hotel. Koliko jih je, ki so od dne do dne obetali poboljšanje svojega življenja, in so mislili, da še smert ni tako blizu, ali hitro kakor blisk jih je pokosila smertna kosa in zdaj morebiti v pogubljenju svojo neskerbnost preklinjajo.

Zdaj svoje hudobije zakrivamo in se delamo, kakor bi bili vsi nedolžni in pošteni, še božjemu namestniku jih nočemo razodeti; kaj bo pa takrat z nami, ljubi moji! ko bo Jezus prišel na oblakih sodit nas in naših del? Kaj bo takrat, ljubi moji! s tolikimi ostudnimi grehi, ki si jih storil in se jih morebiti še nikoli nisi prav spovedal? Znano bo takrat vse, zakaj Bog sam pravi po preroku: „Jes bom sramoto mojega ljudstva do nagega odkril, in nikoga ni, ki bi meni ubežal in se pred mojimi očmi skril.“ — Ljudje se dajo oslepiti z gladkimi besedami in z lepimi obljubami, in čim večji je hinavec, tim večo srečo ima pri ljudeh, ali Boga še nobeden ni goljufal in ga tudi nobeden ne bo; najbolj zvite besede njega ne premotijo in najbolj sladke obljube nimajo v njegovih očeh nobene vrednosti.

Na zemlji še ni bilo grešnika, ki bi bil na smertni postelji toliko stokal in toliko dobrega obetal, kakor kralj Antijoh; ali, kakor sv. pismo pravi, Bog mu ni milosti skazal, ker je božji tempelj obropal, vse sv. posode pokradel in veliko nedolžnosti zapeljal in pomoril. Tako se bojim tudi za tebe, grešnik, in dvomim, ali bode ti Bog na zadnjo uro skazal milost ali ne, ker si zdaj tolikrat opominjan od pridigarjev in spovednikov in toliko sv. naukov slišiš, pa si vendar terdovraten in nočeš nehati, Boga žaliti in greh na greh nakladati. Tudi tebe bode morebiti Bog tako nagovoril, kakor je rekel Judom: „Klical sem te, da sam ne veš kolikokrat, pa me

nisi hotel poslušati, roko sem ti ponujal, pa si se od mene proč obračal, zato pa boš zdaj v svojih grehah umerl, ker nisi vreden usmiljenja.“

Toda Sin človekov ni zato na svet prišel, pravi sv. pismo, da bi grešnika pogubil, temuč zato, da bi grešnika zveličal; tedaj bo tudi nam iz serca rad odpustil, ako se le k njemu obrnemo, če smo se tudi še toliko pregrešili; zakaj morje, pravi sv. škof Krizostom, ima konec ali kraj, božje usmiljenje pa ga nima. Pa že danes se moraš poboljšati, ne na jutre odlagati, že ta teden moraš pokoro delati, ne na prihodnji teden odlagati, in že to leto moraš vse svoje grešne zaveze raztergati, ne pa na drugo leto odnašati; zakaj danes ti Bog milost obeta, za jutre pa ne veš, ali ti jo še hoče skazati. Koliko jih je videti, ki naglo umerjejo in se brez spovedi iz tega sveta ločijo; bojte se, da se tudi vam kaj takega ne prigodi, in dokler je čas, vse poravnajte.

Večni sodnik bo gotovo prišel, saj je nam to povedal in tudi angelja sta aposteljnomo poterdila, in takrat se bo ves človeški rod pred njim zbral. Nekateri bo očitno pohvalil in v nebesa peljal, druge pa bo prekel in v pekel zavergel. Kako se tedaj moramo zadržati in kako živeti, da bo tisti dan za nas srečen in vesel, pokazal vam bom v

II. d e l u.

Kdor hoče dobre dneve doživeti in tukaj in tamkaj srečen biti, mora se greha varovati in dobro storiti; v teh dveh rečeh obstoji vsa modrost in vsa kerščanska pravica. Pa ne le samo smertnih grehov se je treba varovati, ampak tudi majhnih, zakaj kdor ni v malem zvest, pravi star pregovor, ne bo tudi v velikem.

„Kaj pa to, mali greh, pravi veliko ljudi, zato ne bom pogubljen; ko bi se le mogel velikih varovati.“ Take besede more le sirov in nespameten človek govoriti in s takimi besedami pokaže, da v njegovem sercu ni prave božje ljubezni. V tem oziru so lepe, da lepše ne morejo biti, besede sv. Frančiška Salezija, katere vam jes tako povem, kakor jih je on v svojih bukvah zapisal. Volki in medvedi, pravi, so velike bolj nevarni, kakor komarji, in vendar nam naredijo manj sitnobe in nevolje, in tudi naše poterpežljivosti toliko ne dražijo. Ravno tako je tudi z našimi grehi. Lehko se je zderžati uboja, težko pa se je ogniti vsake majhne jeze, h kateri smo vedno napeljevani. Lehko se zderži mož ali žena prešestovanja, ne pa tako lahko vsakega nespodobnega pogleda in vsake male prijaznosti; lahko je, zakonske zvestobe ne prelomiti, ne tako lahko, nikoli zakonske ljubezni ne raniti. Lehko je, tujega blaga ne krasti, težko pa ne ga niti poželeti. Lehko je, pred gosposko ne po krivem pričati, pa ne tako lahko, v družbi nič govoriti, kar bi ne bilo res. Lehko je, ne se upijaniti, pa ne tako lahko, zmiraj trezen biti. Za-

torej, ljubi kristjani! bodite serčni, ravnajte se zmiraj po božjih naukih, bojte se greha, kakor najbolj strupenega modrosa, zakaj kjer ni greha, ondi je sreča časna in večna.

Če pa se hočete greha varovati, morate Boga vedno pred očmi imeti, ki vse vidi in ve in bo enkrat vse ostro sodil. Nedolžni egiptovski Jožef se je na Boga spomnil, ko je bil v greh napeljevan, in je rekel: „Kako bi zamogel kaj takega storiti in zoper svojega Boga grešiti!“ O kako srečni bi bili tudi vi, ljubi fantje in dekleta! ko bi vselej na Boga mislili, kedar v slabe priložnosti pridete, in ko bi tudi vi rekli, kakor je rekel egiptovski Jožef: Bog me varuj, kaj takega storiti! Tedaj se roža nedolžnosti ne bi nikoli v vašem sercu posušila in angelj varuh vas ne bi nikoli zapustil. Sv. pismo pravi: „Božji strah je vse modrosti začetek;“ kjer tedaj njega ni, tam se po divje živi in le peklju služi.

In če hočete, da ne bi na Boga pozabili, morate radi in skerbno božjo besedo poslušati. Kdor v temni noči po neznanih krajih hodi in nima luči pri sebi, ta je v veliki nevarnosti, da zajde ali se pobije; ravno tako in rekel bi še bolj je za vsakega človeka potrebna beseda božja, ki se v pridigi in v kerščanskem nauku razlaga. Skoz usta pridigarjev govori sam sv. Duh in kdor nje posluša, posluša samega Boga, kdor pa nje zaničuje, zaničuje samega Boga.

Da bote pa svoje poželjenje ložej krotili in s svojim mesom se ložej vojskovali, morate se tudi radi postiti in si večkrat malo jedi ali pijače ali drugega dopuščenega veselja si odreči, posebno če ste mladi in zdravega života in niste s težkim delom preobloženi. Veliko je grehov, ki se ne dajo drugače izbrisati, kakor s postom in molitvijo; kdor ima postavim pogoste skušnjave zoper čistost in sramožljivost, jih ne bo premagal, ako obilno je in pije, kolikor se mu poljubi. Zato nas Jezus sam opominja in pravi: Varujte se, da vaša serca ne bodo preobložena v požrešnosti in pijanosti, zakaj kakor debela megla solnce zakriva, tako tudi preobložen želodec pamet otemni. In če začnemo pešati na poti brumnosti ali nam moči zmanjkuje, oglejmo se proti nebesom, kamur je Gospod Jezus danes šel, da tudi nam prebivališča pripravi. Tam nas čaka veselje, katerega vam nisem v stanu popisati in tam bomo prejeli plačilo, ki je večje, kakor vse naše želje. Oj, tam bo veselje, tam bo sreča! Vodi nas, ljubi Jezus, da nobeden izmed nas ne zajde, ampak da vsi pridemo srečno za teboj tje v sv. nebesa. Amen.

Pridiga za VI. povelikonočno nedeljo.

(Od dušne slepote.)

„In to vam bodo storili, ker ne poznajo ne Očeta, ne mene.“ (Jan. 16, 3.)

V v o d.

„Pušice nas ne zadenejo tako hudo, če jih poprej vidimo, pravi sv. Gregor in nadloge sveta ložej prenašamo, če smo na nje pripravljani.“ Zato je tudi Jezus iz ljubeznjive skerblijivosti svojim učencem naprej povedal, kako jih bodo judje in ajdje sovražili in preganjali, in iz svojih shodnic in tovaršij metali; da, prišel bo celo čas, jim je rekel, ko bo vsak, kateri vas bo ob življenje pripravil, mislil, da je Bogu dopadljivo delo doprinesel. In vse to bodo storili, ker ne poznajo ne Očeta ne mene, ker bo strašna hudobija njih serce omotila in njih dušo oslepila.

O zakaj moram jes v sramoto kerščanske vere govoriti in reči, da se take oslepljene duše, kakor so bili judje in neverniki, tudi med kristjani najdejo; oni mislijo, da se bodo s svojim pregrešnim življenjem pred Bogom skrili in njega tako rekoč oslepili, zraven pa so sami tako slepi, da ne mislijo na nobeno poboljšanje, na nobeno spreobrnjenje svojega serca, da ne marajo za nobeno opominjevanje, za nobeno božjo besedo, ki jih k pokori kliče, ampak terdovratno v svojih grehah živijo in se ne bodo poprej zdramili, dokler se ne bodo v neznano brezno večnega oguja pogreznili, iz katerega ni več nobenega rešenja. Srečne, tisočkrat srečne pa štejem vas, kateri niste z dušno slepoto obdani; ali ker se sleherni človek lahko s svojimi grehi tako daleč zgubi, zato vas želim danes pred to kugo človeške duše svariti in vam povedati, ker me že današnje evangelje na to napeljuje: kako strašna in kako nevarna je dušna slepota.

Preden pa dalje govorim, prosim za kratko poterpljenje.

R a z l a g a.

Žalostna je telesna slepota, ki nam brani gledati rumeno solnce po dnevi in blede luno in prijazne zvezde po noči; ali še veliko strašnejša je dušna slepota, ker v tej človek noče spoznati svoje dušne slepote in se noče svoje škode varovati. — Pri takem grešniku molitev peša, zvestoba ga zapušča, služba božja mu začne merzeti, in vsi dobri občutlji pri njem odmirajo. Vedno več prihajajo zmote, v katere pade, in kdor ga hoče podučiti, ga le raz-

draži; zmiraj več hudobije doprinaša, in na svetu ni nič več hudega, česar bi se on sramoval.

V taki slepoti so bili judje zapopadeni, kakor jim je prerok Izaija že naprej prerokoval in kar sv. evangelist Janez spričuje, rekoč: „Bog je za kazen njih oči oslepil in njih serce kamnito storil.“ In zakaj? Zato, ker je Kristus pred njihovimi očmi toliko čudežev storil, katere so že preroki prerokovali, in vendar mu niso verjeli, da je Mesija in Sin božji, ampak so ga sramotno na lesu sv. križa umorili. In ta slepota se tudi med kristjani najde, in tudi nje Bog s tem kaznuje, da jim luč svoje posvečujoče gnade odvzame ter se ne morejo več iz svojih grehov izkupati; celo tako daleč pridejo, da menijo Boga samega goljufati, zatorej od zunaj kažejo pobožnost in brumnost, v sercu pa so ravno taki, kakoršno je bilo Izraelsko ljudstvo ob času preroka Ecehijela. Ta brumni prerok je imel terdno vero, da Izraelci Boga ljubijo, in da mu prav iz serca služijo; on je menil, da ne mislijo na nobenega družega, nego na pravega Boga. Ali vsevedoči Bog, Gospod nebes in zemlje, je njega drugače podučil: Ali meniš ti, je rekel, da je tebi znano, kakošno da je to ljudstvo; le zid prekopaj in videl boš, kakošne ostudne hudobije se med njimi godijo. Glej vse sorte zverine okoli in okoli po zidu namalane, glej, na tej strani sedemdeset najstarejših izmed njih, kako svojim malikom kadilo žgejo, in na drugi strani tiste nesramne ženske, katere svojemu nečistemu bogu na čast solze prelivajo; glej tam pet in dvajset mož, kateri med vrati in oltarjem na svojih kolenih ležijo in solnce za svojega Boga molijo. In kar je najbolj od njih neumno, je to, da si domišljujejo, da jih jes ne vidim. „Saj nas Gospod ne vidi“, pravijo eden drugemu. Ko bi Bog v naših časih razodel hudobije, ki se na skrivnem godijo, kolikrat bi moral kateremu očetu ali materi reči: „Ali ti poznaš svojega sina? ali poznaš svojo hčer? Pred tebe se postavita, kakor da bi bila vsa nedolžna, še vsa sramožljiva, ali če malo bolj na nju paziš, moreš se kmalu prepričati, da v nemarnem znanju živita, da sta že zdavnej svoje devištvo prodala ter za kratko živinsko veselje svojega Boga in drago kri Jezusa Kristusa zatajila. — Ali poznaš svojega hlapca in svojo deklo? bi rekel marsikateremu hišnemu gospodarju, ali veš, kako zanikerno živita, kako svoj zaslužek s pijančevanjem, igranjem in drugim nespodobnim zadržanjem zapravljata?

Pa naj rečem, karkoli hočem, terdovraten grešnik ne bo nikoli svoje hudobnosti zapustil; ko bi se tudi peklenska vrata pred njim odperla, ko bi videl terpljenje pogubljenih in slišal njih jok in zdihovanje, njegovo serce potem ne bo poboljšano, ker sv. pismo pravi: „on z očmi ne vidi, s srcem ne čuti in se ne spreoberne.“

Zatorej pa je tudi dušna slepota najstrašnejša, najzadnja, pa najbolj občutljiva šiba, s katero Bog tiste grešnike, ki vedno v stare grebe nazaj padajo, že na tem svetu pretepa. Spomnimo se tu na tiste kazni, katere je Bog čez Faraona in čez egiptovsko ljudstvo

poslal, velike so bile te nadloge, vendar le temota je bila najstrašnejša in od Boga samega strašna imenovana. „Vsa egiptovska dežela je bila tri dni s strašno temoto pokrita“, pravi sv. pismo. Ta temota je bila tako strašna, da eden družega ni videl in da se ni nihče mogel s svojega mesta ganiti; še bolj strašna pa je dušna slepota grešnega človeka, ker sv. Avguštín pravi: „To je slepota, katero zamore le Bog sam ozdraviti.“

In zares, tak človek se ne premakne in stopinje ne naredi, da bi se spet vzdignil iz nesreče, v katero je po svojih grehah padel, dasiravno ima najlepšo priložnost, pot pogubljenja zapustiti in pot pokore in zveličanja nastopiti. Če drugi ljudje ob kvaternih tednih in ob velikih praznikih sv. zakramente prejemajo, se njemu to le neumnost zdi, in on je zadovoljen, če zamore brez skerbi sladkost greha zavživati. Če drug, ki je morebiti zmiraj pametno živel, ali ki je za pregrehe svoje mladosti že ostro pokoro delal, v kakošno le nekoliko nevarno bolezen pade, precej pošlje po spovednika, da se z Bogom spravi; ali tak oslepljen kristjan, ki od svoje mladosti noter do sedanje ure celo verigo grehov za seboj vleče, se ne more nikoli pripraviti, da bi dal spovednika k sebi poklicati, ampak zmiraj odlaša, in tako na zadnje brez vse spovedi umerje ali pa tako spoved opravi, da se naj Bog čez njega usmili.

Oh, kako nesrečni so taki grešniki in kako strašen je njihov stan! Velika sreča bi bila za nje, ko bi jih Bog s telesno slepoto kaznoval in s to telesno nesrečo njih dušno slepoto ozdravil, kakor storil nad kraljem Manasom. Temu kralju ste bile v ječi obe očesi izkopane, pa k njegovi sreči, zakaj potem so se očesa njegove duše odperla ter je božjo milost za pomoč klical. — Ko bi kdo, pravi sv. Avguštín, kaj ukradel, potem pa naglo slep postal, bi gotovo mi vsi to za kazen božjo deržali; in če je ta človek na svoji duši slep postal, kaj imamo drugega misliti, kakor da ga je Bog kaznoval? In kedar Bog to šibo v roke vzame, tedaj je njegova jeza že do verha prikipela, zakaj kedar Bog ni mogel več greha Judov prenašati, in ko jih ni mogel več s časnimi kaznimi poboljšati, potem še le jim je dal skoz preroka Izaija slepoto duše napovedati ter je rekel: „Oslepi serce tega ljudstva.“

V resnici, stan takega človeka mora biti omilovanja vreden, ker Jezus sam ni vedel za noben pomoček, kako da bi terdovratnemu mestu Jeruzalemu pomagal, ampak britke in mile solze je črez-nj točil. Ko bi naš v presv. zakramentu sv. rešnjega Telesa pričujoči Zveličar v vidni podobi med nas stopil, morebiti da bi tudi črez nekatere izmed nas solze prelival. Kakor nekđaj prerok Ecehijel, bi jim tudi on rekel: Vi ste do zdaj živeli, kakor pregrešno mesto Jeruzalem, zato bote pa tudi njegov grenek kelih piti morali. Vi ste v svoji slepoti živeli, kakor Judje, zato bote pa tudi vi tako razđjani, kakor to nesrečno mesto, in kar sem temu mestu z objokanimi očmi naprej povedal, to se bo tudi nad vami zgodilo.

Prišla bo ura, ko bodo vsi vaši dušni sovražniki okoli vas stopili in vam vaše grehe očitali, in bote zagledali pravičnega in ostrega sodnika, kateremu bote že na čelu svojo sodbo brali; vse to bo vaše srce z obupanjem napolnilo ter bote prišli v roke živega Boga, ki bo vaše oserčje raztergal in se nad vami maščeval. „To je konec dušne slepote.“

Ko je bil slep ubožec v sv. evangelju vprašan, kdo da je njegove oči ozdravil, je odgovoril: „Tisti človek, ki je Jezus imenovan.“ Če pa vi mene vprašate, kdo da more vašo dušno slepoto ozdraviti, tedaj vam tudi jes le tega pokažem, ki je Jezus imenovan. Veliko je namreč zdravnikov, ki ozdravljajo slepe oči, en sam pa je, ki slepo dušo razsveti, Jezus Kristus, ki pravi: „Jes sem luč na svet prišel, da vsak, kateri v mene veruje, ne ostane v temi, ampak bo imel luč večnega življenja.“ K njemu pribežite s serčno molitvijo, njega prosite, da z močnimi žarki svoje sv. gnade odpre oči vaše duše.

Da, zato te prosimo mi vsi, ljubeznjivi Zveličar naš! saj smo vsi tvoji bratje in tvoje sestre, s tvojo sveto in drago kervjo rešeni, vsi z eno vodo kerščeni, vsi v eni cerkvi rojeni in vsi k nemu Zveličarju odločeni. Omehči srca zaslepljenih k pravi pokori in naredi, da bomo vsi, ki smo v tej cerkvi skupaj zbrani, tudi pri tebi v nebeškem veselju vsi zbrani. Amen.

Pridiga za križev teden.

(Zaupanje; gov. A. Žlogar.)

„To je zaupanje, ktero vanj imamo: da nas usliši, česar koli prosimo po njegovi volji.“
(I. Jan. 5, 14.)

V v o d.

a) Najsrečnejša leta človeškega življenja so leta mladosti. V tem času človek ne pozna ni nadloge ni britkosti. On nič ne ve, kaj so viharji človeškega življenja, kaj je častilakomnost, kaj hlepenje po bogastvu, nič ne ve, kaj je preziranje in preganjanje. Nepoznane so mu skerbi za obleko in vsakdanji kruh. Otrok se le ozira z neomejenim zaupanjem na svojega očeta, od njega vse pričakuje, kar hoče in kar potrebuje. Otrok ne vpraša, odkod bo oče vzel, in ali mu pridobitev kaj truda prizadeva, ne — oče ima, mora dati in bo dal. Zato marsikteri v poznejših letih vzdihuje: O blažena, o srečna leta mladosti.

Ali pa bi mi ne mogli v nekem pomenu vse svoje življenje otroci ostati? Ali bi ne mogli te otročje blaženosti uživati do smerti?

Lahko bi tudi mi ostali srečni in mirni vse svoje živi, ako bi se otrokom enako s terdnim, neomejenim zaupanjem ozirali k svojemu Očetu ter se v vseh dušnih in telesnih potrebah izročevali njegovemu varstvu in vodstvu. Ves svet skupaj je tako rekoč le ena velika družina in posamezni ljudje so le njeni otroci.

Starodavni pogani pripovedujejo v svojih pravljičah o nekem pastirju z imenom Argus, ki je imel oči, da je povsod gledal ter vse lahko opazoval. To je sicer le domišljija njih pesnikov, vendar je v tem globok pomen skrit, ako to prenesemo na kerščansko stališče. Ker tu zapazimo tisto resnico naše sv. vere, da Bog vse vidi in da za vse modro skerbi. Bog ima, če bi se smelo tako reči, ravno toliko oči, kolikor je na zemlji kraljestev, v kraljestvih dežel, v deželah mest, v mestih hiš, v hišah pa človeških bitij. Noč in dan opazuje dobri Bog s čuječimi pogledi, kako se na zemlji godi; njegova previdnost skerbi zato, da vertovi in vinogradi, njive in travniki, livade in gozdi donašajo vse to, kar je potrebno, za veliko družino njegovo, za ohranitev človeškega rodu.

b) In da smo res vsi otroci enega in tistega očeta, ki ljubeznjivo čuje in bedi nad nami, nam posebno prošnji dnevi kličejo v spomin. Od starodavnih časov (L. 469 je prošnje procesije vpeljal škof sv. Mamert v Viene-i na Francoskem; procesija sv. Marka L. 607 za papeža Gregorija Velikega . . .) že zbira kat. cerkev svoje vernike ob teh dnevih v cerkvah ter jih pelje v očitnih obhodih po ulicah ali po polju, da se njih molitve in prošnje razlagajo pod milim nebom.

Vse svoje otroke, visoke in nizke, bogate in revne, zdrave in oslabele, stare in mlade ljubeznjivo opominja, da naj se prav zaupljivo zatečejo k svojemu skupnemu Očetu ter svoje goreče prošnje za dušne in telesne blagre položijo pred tron vsemogočnega kralja nebes in zemlje. Sv. cerkev hoče, da se vse malodušnosti, bojazni in obupljivosti znebimo, kaj in kako bo z nami vprihodnje in da vso svojo skerb izročimo Očetu nebeškemu, ker on najbolje ve, česa potrebujejo njegovi otroci. K terdnemu, nepremakljivemu zaupanju nas kat. cerkev spodbuja, ker nas tako vabi k stanovitni, neprenehani molitvi. Zato nam pa bere te dneve tudi evangelje, v katerem nam sam obljubi, da bodo naše prošnje gotovo uslišane. „Prositate in se vam bo dalo; iščite, in bote našli; terkajte in se vam bo odperlo. Zakaj sleherni, kateri prosí, prejme, in kdor išče, najde, in kdor terka, se mu bo odperlo.“ (Luk. 11, 9—10.) In v večerajnem evangelju smo slišali: „Resnično, resnično vam povem: Ako bote Očeta kaj prosili v mojem imenu, vam bo dal.“ (Jan. 16, 13.) S takimi besedami nam hoče Zveličar navdihniti tisto terdno, otročje zaupanje, katero je tolikrat zahteval, ko je še na zemlji učil, zavoljo kterega je tolikrat svoje učence opominjal in jih tolikrat grajal zavoljo pomanjkanja te čednosti.

In ker se ta čednost kerčanskega zaupanja med kristjani le

preveč pogreša in ker nas sv. cerkev ravno v teh dnevih spodbuja, zaupno se ozirati k Očetu nebeškemu za pomoč, hočemo danes pre-mišljevati, zakaj da moramo terdno in brezpogojno v Boga zaupati.¹ In jes na to odgovorim: To tirja

I. Božja vsemogočnost, dobrotljivost in zvestoba,
II. naša lastna korist.

I. del.

a) Zaupanje v Boga je tisto blago čutilo serca, vsled kterega smo za terdno prepričani, da nam Bog zmir dobro hoče, in nam tudi podeli, kar je v naš blagor. Kdor v Boga zaupa, vedno misli brez omahljivosti: Bog, ki nam je do zdaj vsakdanji kruh dajal, bo tudi v prihodnje za naš živež po očetovsko skerbel; — Bog, ki nas je do zdaj obvaroval nesreč, ki bi nas bile lahko zadele, nam tudi zanaprej svoje brambe ne bo odrekel; — Bog, ki nas je marsikterih nadlog in stisk in britkost rešil in nas v terpljenji podpiral, nam bo tudi zanaprej na strani stal, nas tolažil, nam pomagal. Kogar taka čutila navdajajo, tisti zaupa v Boga.

Mislimo si, da kak človek v zadregi potrebuje veliko denarja, pa on ne more nobenega zagotovila dati in nič v zastavo, da bo kmalo povrnil; kedaj bo imel terdno zaupanje, da bo potrebni znesek dobil? Ima sicer dobrega prijatlja, ki bi mu vse rad dal, — a sam je ubožen, ima dosti otrok in dolgov. Ali bo zaupal na tega, da mu bo denar dal? Gotovo ne, bo rekel, ta bi mi že pomagal, pa ne more.

V tistem kraju živi pa tudi bogat mož, ki ima denarja na tisuče, pa on je silen skopuh in lakomnež in ga ne more terpeti. Ali bo revež v tega zaupal? Ne — poreče, ta bi pač lahko pomagal, pa noče. — Živi pa že tretji bogat in dobrodelen mož, ki ti je v svoji blagoserčnosti že prej obljubil, da, če bi kaj potreboval, morda celo velike zneske, da le knjemu pridi, boš že pomoč dobil. In ti veš, da je on mož beseda, da derži, kar obljubi. Glej, to bi bil človek, kteremu lahko popolnoma zaupaš; na-nj se lahko zaneseš; ker on ti za more pomoči, on ti hoče pomoči, da, on ti je obljubil pomoči.

b) In glejte, predragi, ravno iz teh vzrokov smemo in moramo vsak čas, na vseh krajih, v vseh potrebah in stiskah terdno in nepremakljivo v Boga zaupati; Bog nam more pomoči, ker je vsemogočen; Bog nam hoče pomoči, ker je dobrotljiv; in on nam mora pomoči, ker je obljubil.

1. Ali nam res more Bog zmir in povsod pomagati? Da, ker je vsemogočen. S človeško pomočjo smo pač kmalo pri kraji. Če

¹ Thema v. Schmitt Predigten 1877.

bi kdo še toliko denarja imel, če bi še toliko smel zapovedovati, če bi bil najmogočnejši vladar na zemlji in kaj bi ti mogel pomoči? Denarja ti zamore dati, v visoko čast te povzdigniti, pred sovražniki te varovati, če Bog to hoče in dopusti. Ali če te kaj zaboli, reci mu, naj te z vsem svojim denarjem, s svojim poveljem zdravi: on tega ne premore, akoravno je tako mogočen gospod. In če si potem nevarno bolen in smert že terka na duri ter razločno govori: Ti moraš s sveta — ti noben človek z vsem denarjem, z vso svojo močjo ni eno minuto ne more življenje podaljšati, kaj še le pred smertjo obvarovati. Pač si tvoji domači veliko prizadevajo v tvoji nevarni boleznih, ti strežejo, ti dajejo zdravila, letajo sem in tje, iščejo tu in tam pomoči, zdihujejo, ihtijo, jokajo — ali pomoči ti ne morejo. In kdo bi te še le mogel vbrantiti v sodbi božji pred pogubljenjem, pred večnim ognjem? Glej, tega ljudje ne morejo, slaba je njihova oblast, vsi so uboge stvari. Zatorej nam po pravici kliče sv. pismo (ps. 145, 2—6.) „Ne zanašajte se na poglavarje, na človeške otroke, pri katerih ni pomoči. Njih duh gre iz njih, in se vernejo v svojo zemljo; tisti dan zginejo vse njih misli. Blagor njemu, kateri... zaupa v Gospoda, svojega Boga, ki je naredil nebo in zemljo, morje in vse, kar je v njih.“

Tedaj v Boga moramo obrniti svoj pogled, on je vsemogočen. Od enega kraja sveta do drugega se razteza njegovo vladarstvo, nobena stvarica se ne more odtegniti njegovej pokorščini. Bodi si kdo v kakoršnikoli zadregi in stiski, on mu zamore pomoči. On, ki da na zemlji rasti za tisuč milijonov ljudi, kar potrebujejo za živež; on, ki za neštivilne milijone živalic skerbi; ali ne bo mogel tudi tebi pomoči? In če bi že ležal na smertni postelji in bi zdravnik nad teboj že obupal: Bog naj le hoče, migne — in ti vstaneš zdrav in čverst, ker on je Gospod črez življenje in smert, on umori in oživlja, ako hoče.

In če bi bili tvoji grehi neštivilni, kakor zvezde na nebu, in večji in ostudnejši, kakor grehi Sodome, in če bi pekel že svoje brezno odperl te požreti: ena beseda od Boga in njegova gnada se razlije v tvoje serce, resnično kesanje te prešine in tvoji grehi so ti odpuščeni! S kratka — misli si nadlogo, kakoršno hočeš, stisko, kako veliko hočeš, nevarnost, kako strašno hočeš: Bog te v enem trenutku lahko tega reši; in misli si grehe, še tako velike, in hudobije, še tako grozovite, Bog te jih lahko v enem hipu oprosti.

Že vem, odgovoriš, da Bog to premore, ali tega ne bo hotel. Jes sem uboga stvar, Bog se ne bo dosti za me zmenil. Jes sem velik grešnik, Bog me ne bo več hotel milostno sprejeti in za me kaj storiti! Ali temu ni tako, kristjan moj. Res je sicer, če ti le hočeš grešnik ostati, potem se ti je bati, da ti Bog nadloge ne bo odvil, da ti svoje rešivne roke ne bo ponudil; ako pa ti hočeš otrok božji biti in ostati, potem smeš terdno zaupati, 2. ker Bog ti hoče gotovo pomagati. Zakaj? Zato, ker je

neskončno dobrotljiv. Dobrotljivost je pa toliko večja, kolikor več kdo drugemu dobrega želi; kolikor več dobrega tudi stori; in kolikor nesamopridnejša je ljubezen, s katero kdo dobrote deli. In vse te lastnosti najdemo v neskončni meri nad ljubeznijo božjo do nas.

a) Nekdaj jadra velika barka po širokem morji, silen vihar nastane, jo trešči med čerovje, da se razbije. Na ladji je bila mlada žena z dojenčkom, z lepim otrokom. Vertinec ju zažene med skalovje, kjer sta sicer obvarovana morskih valov, a nič ne najdeta živeža. Črez osem dni najde druga barka, ki je memo jadrjala, mlado ženo mrtvo, izstradano, otrok pa še živi. Kako si je ubogo dete ohranilo življenje? Mati si je naredila na persih rano, da bi otrok še pil kri, ki je ven curljala. Tako je dala lastno življenje, da bi otroka ohranila. To je mati storila za svojega otroka. Kaj meniš, kristjan, da te Bog, tvoj nebeški Oče, manj ljubi, kakor mati svoje dete? Čuj, kaj on govori po preroku Izaiju (49, 15.): „Ali more žena pozabiti svoje dete, da bi se ne usmilila sinu svojega telesa? In ko bi ga ona pozabila, vendar jes ne bom pozabil tebe!“ Pa povejte vi sami, oče, mati: Če bi bila velika lakota, in vi bi imeli samo še en hleb kruha v omari in vaši otroci bi prišli z bledimi obrazci, bi povzdigovali vele ročice k vam ter prosili: oh oče, mati, le en košček kruha, ker sem silno lačen! ali bi zamogli sami sebi kos odrezati in jesti, hleb zopet spraviti, svojega otroka pa stradati pustiti? ali bi zamogli gledati in poslušati, če bi se potem v kotič zgrudilo in se treslo od lakote, ker mu še oče in mati, ki jih ima edino še na svetu, nočeta pomagati? Ne, tega bi nikakor ne mogli. Rajši bi sami stradali. In povejte: kdo pa je vam, in vsem očetom in materam na zemlji, ljubezen do otrok v serce zasadil? Bog sam, bote odgovorili.

b) In kaj potem mislite, da ima Bog, ki je vsem to ljubezen podelil, manj ljubezni do svojih otrok, do nas ljudi? Ali menite, da je Bog bolj terdoserčen do svojih otrok, kakor ljudje do svojih? Nikdar ne. Zveličar sam je rekel: „kteri človek je med vami, kteri, ako ga njegov sin kruha prosi, bi mu kamen podal? Ali če ga riše prosi, mu bo li kačo podal? Ako tedaj vi, ki ste hudobni, veste dobre darove dajati svojim otrokom: koliko bolj bo vaš Oče, ki je v nebesih, dobro dal tem, kteri ga prosijo.“ (Mat. 7, 9...)

Bog nas pa neskončno bolj ljubi, kakor oče ali mati svoje otroke, on nam bo dal gotovo vse, česar potrebujemo, v vsakej sili nam bo pomagal, „če ga prav za to prosimo po njegovi volji,“ (Jan. 5, 14.) naj si že bo, da je nadloga, ki nas stiska, v naše zveličanje, ali je pa tisto, česar Boga prosimo, naši duši škodljivo. Kakor mati otroku ne da lepih a strupenih jagod, za ktere prosi, ravno zato, ker ga ljubi: tako nam tudi Bog večkrat ne da tega, kar prosimo, ker ve, da bi nam škodovalo, ali ker je nasprotna reč za nas bolj potrebna in koristna. Ravno zato nas tedaj ne usliši, ker nas ljubi.

Da, zares, „Bog je ljubezen“ (I. Jan. 4, 8.) in zgolj dobrotljivost. To resnico nam oznanuje

c) vse stvarstvo. Kaj nam pripoveduje zlato sonce, ko se nam v jutranjem žaru prikaže, ali nam ne oznanuje ljubezen in dobrotljivost nebeškega Očeta? Ali nam glasno ne govori: „Glejte, vaš Oče tam gori me pošlje k vam; on hoče, da vse obsevam, ogrevam in rodovitno delam!“ Kaj nam pravi luna, ko s svojim bledim licem temno noč razsvetljuje? Ali nam ne oznanuje s svojimi spremljevalkami tisučeriimi ljubezen in dobrotljivost Očeta nebeškega? Ne govori li glasno: Glejte vaš Oče tam gori me pošlje k vam; on hoče, da po noči svetim popotniku in trudnemu pokoj delim!“ — Kaj nam kliče mati zemlja? Ali nam glasno ne pripoveduje ljubezen Očeta nebeškega? Ali ne pravi: „Glejte, tako dober je vaš Oče nebeški; on hoče, da leto na leto hrano ljudem, zdravilo bolnim, kermo živalstvu rodim!“ — Kaj nam žuborijo vode, ki tekó po dolinah? Ali nam ne šumijo z močnim glasom nasproti: „Glejte, tako dober je naš Oče tam gori; on hoče, da vaša polja namakamo in vsem žejo gasimo!“ — Tako oznanuje vse, kar je v čudežnem stvarstvu, človeštvu ljubezen Očeta nebeškega. Vse kar je lepega in veličastnega na nebu in na zemlji, je Bog stvaril v naše veselje in v našo korist.

d) Pa če bi tudi vsi ti glasovi prečudnega stvarstva molčali, zadosti močen je glas evangelija, ki od kraja do kraja doni: Nebeški Oče je svojega edinorojenega Sina Jezusa Kristusa na svet poslal. „V tem se je skazala ljubezen božja do nas — piše sv. I. Janez 4, 9. — da je Bog svojega edinorojenega Sina poslal na svet, da bi po njem živeli.“ Večni Oče govori v svoji neskončni ljubezni: Pridi moj ljubljeni Sin, nad katerim imam dopadenje, tudi še tebe hočem darovati za blagor človeštva! In ljubljenec Očetov gre, skrije svoje božanstvo v človeško natoro ter se žrtvuje za ljudi. In kaj je Očeta nebeškega nagnilo, da se je tako radodarnega, tako dobrotljivega skazal proti nam? Ali ima od nas kaj pričakovati, kako dobroto, nasprotno ljubezen in hvaležnost? Ah da bi bilo tako! Pa razžaljeni Oče hoče svoje razžalilce rešiti, nas uboge grešnike oteti pogubljenja, nas nepokorne otroke hoče storiti večno srečne. Da nam je toliko dobrotljivost skazal, izvira le iz čiste, nesamopridne, nerazumljive njegove ljubezni do nas ubozih grešnikov.

Povejte mi zdaj, prijatliji: Če Bog svojemu edinorojenemu Sinu ni prizanesel, ampak ga za nas dal — ali nam bo kaj odrekel, če ga prosimo po njegovi volji? Ako bi kdo svoje zdravje in življenje za nas v nevarnost postavil, ali nam bi nekoliko krajcarjev, za ktere ga prosimo, odrekel? Ali ni vse drugo, česar sicer moremo od Boga pričakovati, neskončno manjše, kakor njegov Sin? Ali ne smemo tedaj terdno, nepremakljivo upati, da nam bo Bog vse podelil, kar nam je v zveličanje?

e) In pomislimo dalje: kaj je vse Jezus storil za nas? Si-

jajna nebesa je zapustil ter se ponižal na grešni svet. Od rojstva pa do smerti je živel le za zgubljene ovce, duše človeške. Kakor dobri pastir je iskal po dolih in gorah zabredle ovčice, da bi jih pripeljal v svoj hlev. Kolikrat je nas, uboge grešnike iskal in rešil, ko o njem še nič vedeti nismo hoteli, ga žalili in nismo poslušali njegovega blagega glasu; ali nas bo takrat zapustil, če ga mi sami kličemo, če ga z otročjim zaupanjem prosimo za pomoč? Jokal se je, kakor nad Jeruzalemom, tako tudi nad nami; terpel je najstrašnejše muke, ktere človek sploh terpeti more; prelil je zadnje kapljico kervi, dal je svoje življenje, da bi mi ne bili kaznovani za voljo grehov, prizanesel nam je že tolikrat, da bi se ja ne pogubili. Ali ne bo tudi Zveličar vprašal, kakor Bog po preroku: „Kaj bi bil imel svojemu vinogradu še storiti, in nisem storil?“ (Iz. 5, 4.) Kaj bi bil še več mogel storiti za vas človeški otroci, da bi vam pokazal, kako zelo vas ljubim? Ne, o Gospod, več nisi mogel storiti; saj si sam rekel: „Večje ljubezni nima nihče, kakor če da življenje za svoje prijatlje.“ (Jan. 15, 13.) A ti si še več storil, ker si ga dal za sovražnike. Pa še zdaj nam daješ skrivnostno svoje telo v hrano, kri v pijačo. Vsak dan se čudežno za nas daruješ, in vse svoje zasluženje nam prepuščaš. Noč in dan hočeš med nami prebivati, ne v žaru svojega božjega veličastva, ampak v neznatnih podobah kruha, tukaj v ponižni hišici hočeš naše prošnje posluševati, tukaj nam pomoč deliti; od tukaj slišimo tolikrat tvoje blage besede: „Pridite k meni vsi, ki ste obteženi in obloženi, jes vas bom poživil, in bote pokoj našli svojim dušam!“ (Mat. 11.)

Bolj pač ni mogel razodeti Zveličar svojega dobrotljivega serca, svoje pripravljenosti nam vselej pomagati. In vendar, kako slabo je mnogokrat naše zaupanje v njegovo pomoč.

3. Videli smo tedaj, predragi! da nam Bog za more pomoči, ker je vsemogočen, da nam hoče pomoči, ker je neskončno dobrotljiv; zdaj bomo še videli, da nam Bog mora pomoči, ker nam je obljubil.

a) „Klič me ob dnevu stiske — govori Gospod ps. 49, 15. — otel te bom, in me boš častil.“ Zveličar pravi v evangelju (Mat. 7, 7.): „Prosrite in se vam bo dalo; iščite in bote našli; terkajte in se vam bo odperlo.“ In še le v večerajšem evangelju nam kliče: „Ako bote Očeta v mojem imenu kaj prosili, vam bo dal.“ (Jan. 16, 23.) Ali ste slišali? Zveličar sam nam to obljublja. Če le v njegovem imenu t. j. če za kaj bogudopadljivega, s pravim namenom, za to, kar je nam v dušni blagor, stanovitno prosimo, nam bo Oče podelil. In le takrat smemo na se obrniti besede sv. Janeza. „To je zaupanje, ktero va-nj imamo: da nas usliši, česar koli prosimo po njegovi volji.“ In to zaupanje se opira na zagotovilo božje (Mat. 24, 35.): „Nebo in zemlja bota prešla, moje besede pa ne bodo prešle.“

b) Če nam dobrodelen, bogat, pravičen mož kaj obljubi, se

terdno na to zanašamo — in na božjo besedo bi ne zidali? Ali bi ne bilo to veliko razžaljenje božje, ako bi va-nj ne zaupali? To bi bilo ravno toliko, kakor bi rekli: Bog ne bo deržal svoje besede, on nam ne more in tudi noče pomagati. Mi bi Boga dolžili laži ter rekli, da ni vsemogočen, dobrotljiv. Vem, da malodušni sploh tako ne mislijo: vendar pa kaže njih boječnost slabo vero in malo zaupanje v Boga in to Boga žali. — Nek duhovnik pripoveduje, da je prišel v hišo, kjer je bila ravno mati umrla. Otroci so jokali, kakor bi nikogar več ne imeli na svetu, da kar naravnost so tožili: O mi ubogi, zapuščeni otroci, zdaj nimamo nikogar več na tem svetu! Oče, ki je zmir imel rad otroke in je pošteno za nje skrbel, je stal zraven; videlo se mu je, kako težko, milo mu dé, da otroci na-nj celo ne mislijo, da va-nj zaupanja ne stavijo, ko tako jokajo in tožijo, kakor bi skerbnege očeta ne imeli. Glejte ravno tako se mora Bogu, (po človeško rečeno) težko zdeti, če smo mi, njegovi otroci tako maloverni in obupljivi, kakor bi ne imeli dobrega očeta v nebesih, ki nam more pomagati. Nasproti pa mora Boga veseliti, če mi kot dobri otroci priserčno zaupamo v njegovo dobrotljivost in v potrebah k njemu pribežimo. S tem spoznamo in častimo njegovo vsemogočnost, dobrotljivost in zvestobo, s tem pokažemo, da je on našemu sercu najbližji in najljubši in mu tako napravimo veliko veselje.

II. del.

Iz pravega zaupanja pa tudi nam izvira največja korist in dobiček.

a) Bog nas bo gotovo uslišal, ako se z otročjim zaupanjem k njemu zatečemo. Skušnja tisočletij nam poterjuje, da Bog uslišuje tiste, ki ga zaupljivo prosijo „po njegovi volji,“ t. j. kar je njemu v čast in ljudem v zveličanje. Le berimo sv. pismo starega zakona, berimo sv. pismo novega zakona; berimo posvetno, berimo cerkveno zgodovino; povsod najdemo neštevilno dokazov za to resnico. Bog nam bo dal vse to, česar ga prosimo; in če bi nam to ne bilo v zveličanje, nam bo namesto tega še kaj boljšega podelil. Le s terdnim zaupanjem moramo prositi, ne smemo biti maloverni in obupljivi, zakaj „kdor se pomišlja — pravi sv. Jakop 1, 7. — je enak morskemu valovju, kterega veter goni in semtertje meče. Tak človek naj ne misli, da bo kaj prejel od Gospoda.“ — In mi moramo stanovito prositi ter se ne utruditi, ako nas Bog koj ne usliši. Bog ni naš služabnik, ki bi nas moral pri tisti priči ubogati, temuč naš Oče, ki prošnje svojega otroka sliši, kedar se mu pripravno zdi. Pa pomisli še to: Kolikrat, o kristjan, ti je Bog že klical po svoji gnadi, da se spreoberni, da slovo daš svoji kletvini, slovo žganju in pijančevanju, da raztergaš nečiste zveze, da se spraviš s sovražnikom, da storiš to ali uno milost, da se poprimeš tega ali

onega pobožnega opravila. Ali ti si ga cele tedne, mesce in leta pustil klicati ter ga nisi ubogal. In če si ti zdaj v sili ter ga kličeš, ali misliš, da te mora na enkrat uslišati? Ne, Bog nam ni obljubil, da nas bo še tisti dan uslišal, ampak le, da nas bo gotovo uslišal, kedar in kakor v svoji modrosti za dobro spozna. — Sv. Monika je za svojega sina veliko let molila in berž ko ne ni slabje molila, kakor mi ubogi grešniki znamo; ali ni se utrudila in Bog je njeno zaupanje po 17letni molitvi poplačal; njen sin postane velik svetnik, dika in svetla zvezda na nebu katoliške cerkve.

Nek misijonar pripoveduje med dogodki svojega življenja. Ob času sv. misijona pride k njemu pobožno dekle ter mu potoži, da njen oče že dolgo ni bil pri spovedi in tudi zdaj, ko vse drugo hodi k pridigam in sv. zakramentom, on nič noče o tem slišati. Misijonar hči potolaži ter jej svetuje, naj le s terdnim zaupanjem moli, njen oče se bo že spreobernal. Črez nekaj dni zopet pride dekle ter pravi: Moj oče nočejo nič vedeti o tem, da bi šli v cerkev ali se spovedali; ko sem jih milo prosila, so me le z gerdimi besedami odpravili. Misijonar odgovori: Ti nisi prav molila, nisi imela pravega zaupanja. Le še moli, pa boljše. In dekllica poklekne pred Matere božje oltar ter moli tako otročje in zaupno in priserčno, kakor bi bila zamaknena. In glej, ko pride na dom, najde očeta vsega spremenjenega. Krotko in ljubeznjivo jo nagovori: Jes ne vem, kaj mi je — ali tak kot do zdaj ne smem več biti, tudi jes grem v cerkev, se bom spovedal; ker tak bi ne mogel iti v večnost. — Glejte, prijatli, kaj premore zaupljiva molitev. Neštevilno gnad in blagrov bi gotovo prejeli, če bi Boga s terdnim zaupanjem za-nje prosili. Bog je veliko bolj pripravljen nam gnade deliti, kakor mi jih prejemati.

b) In kako mirni in zadovoljni bi bili v največji nesreči, ako bi terdno zaupanje stavili v Gospoda! Sv. Frančišek Salezij pravi: „Bog prevzame vso skerb za tistega, kateri vse svoje misli va-nj obrača, se po notranje na-nj opira in njemu služi z veliko zvestobo. Kolikor večje je njegovo zaupanje, toliko očitnejše ga Bog varuje, ki mu v vseh nevarnostih pride na pomoč, ker z neskončno ljubeznijo ljubi tiste duše, ki va-nj zaupajo.“

V nebem mesticu na Laškem je živela dekllica, ki je bila tako zelo bolna, da si ni mogla nič pomagati in pri tem še tako revna, da je le od miloščine dobrih serc živela. Necega dne jo obišče več znank, ki jej pripovedujejo, da preti deželi zavoljo slabih letin huda lakota. Vse kažejo strah in skerb, le bolnica ostane popolnoma mirna. Ko jo vprašajo, kako more biti tako mirna, pri spominu na veliko stisko, odgovori: Vse moje misli so v Boga obrnjene; jes sem kakor ptičica pod peruti njegove previdnosti. Kaj bi se bala pod varstvom svojega vsemogočnega Očeta? Zakaj bi bila nemirna? Ali ni bila ta dekllica pri vsej svojej revščini in boleznij bolj pokojna in

zadovoljna in srečna, kakor tisučeri v svojem zdravju in pri svojem bogastvu? Koliko ljudi je pri vsej obilnosti vendar nepokojnih černih in boječih, tedaj bolj nesrečnih kakor srečnih. Vsaka sapica je v stanu njih srečo podreti, če pripiblja izoper njihovo voljo in namene. Zakaj? zato, ker ne zaupajo v Boga; na-nj se nič ne zanašajo, od njega nič ne pričakujejo, pred ljudmi pa trepečejo? odtod nemir in nevolja in strah. Takim ljudem, ako hočejo mir in zadovoljnost zadobiti, sv. Frančišk Salezij ne svetuje družega pomočka, kakor pravo zaupanje v Boga ter pristavi: „Pravo zaupanje v Boga vse oslajša, vse obderži, vse pokrepča“. In tudi mi bomo toliko večjo srečo in mir vživali, kolikor večje zaupanje v Boga bo naša serca napolnovala.

Sklep.

Zatorej, bratje moji, ako hočemo Bogu veliko veselje storiti in sebi mnogo gnad in serčni mir zadobiti, skušajmo veliko zaupanje v Boga obuditi.

O ko bi kristjani mnogokrat pomislili, da je Bog vsemogočen, da nam zmir zamore pomagati, da dobrotljiv in nam hoče pomagati, da je zvest in da nam je obljubil pomagati, koliko lažje bi nosili pezo svojega življenja. Bratje, obujajmo prav serčno zaupanje

a) če nas stiska in nadloga obišče, ter se nas hoče malo-dušnost polastiti! Recimo takrat: O Gospod, jes vem, da si ti moj Oče in da imaš z menoj najboljše namene. Vem, da mi boš le to podelil, kar je v moj blagor. Gotovo mi ne boš tudi več nakladal, kakor morem nositi. Saj si ti moj neskončno mogočen in ljubeznjivi Oče, v te zaupam in se popolnoma tvoji previdnosti prepustim. — Obudimo nadalje terdno zaupanje

b) v skušnjavah. Obrni se, dragi kristjan, ako te kaj v greh zapeljuje in se padca bojiš, z otročjim zaupanjem do svojega Odrešenika ter mu reci: Glej, o moj Zveličar, kako je tvoj otrok v nevarnosti! Spomni se, koliko si za me terpel, naj ne bo to nad menoj zgubljeno! O Gospod, jes upam, da me ne boš zapustil. Tvojemu sv. sercu se izročim zdaj in vselej. — In če bi bil tudi v grehe zabredel, nikar ne obupaj, ampak padi na kolena ter zdihni: „Oče, grešil sem zoper nebo in zoper tebe, več nisem vreden tvoj sin imenovan biti“, svojega očesa k tebi povzdigniti; ali vendar še zaupam v te. Ti si spokorno Magdaleno dobrotljivo sprejel; ti si rekel: Nočem smerti grešnikove, ampak da se spreoberne in živi; ti si za uboge grešnike, tudi za-me svojo kri prelil; jes vem, da me ne boš zavergel. Obžalujem iz vsega serca, da sem tebe, ki bi te moral črez vse ljubiti, tolikrat žalil; pokoriti se hočem, spovedati se, preden mine gnadepolni čas sv. leta. In potem bodi potolažen in skerbno se varuj! — Slednjic obudimo serčno zaupanje

c) pri molitvi. Ako za kaj prosiš, spoznaj svojo nevrednost. Reci: Glej, Oče nebeški, jes vem, da nisem vreden s teboj govoriti, sem reven grešnik, nisem nič zaslužil, kakor pekel, nisem vreden gnade, ki jo zdaj prosim. Toda ne prosim zavoljo svojih zaslug, ampak zavolj zaslužnja tvojega Sina. Jes zaupam na tvoje neskončno usmiljenje in tvojo obljubo, katero si nam po svojem Sinu razglasil: „Prositate in se vam bo dalo.“ In tako hočem tudi jes prositi ter ne nehati, dokler ne prejmem.

In sploh hočemo v vseh zadevah posnemati svoje zveličane brate, kateri so s svojim zaupanjem v Boga tu na zemlji dosegli čudežne gnade ter si priborili nezvenljive krone nebeške. V sreči in v nesreči, v dušni radosti in britkosti se bomo zatekali k Najvišjemu za pomoč. S sv. Bernardom hočemo govoriti: „Naj ljudje zaupajo na druge reči“ — naj se zanašajo na svoje natorne lastnosti, na svojo vednost, na svoje zaklade, na svoje časti, na svoje prijatlje in dobrotnike, mi hočemo svoje zaupanje staviti v Gospoda... Na to skalo se bomo postavili, in ne bomo omagovali, če bi tudi ves svet se razrušil v razvaline. In če ohranimo tako terdno zaupanje v Boga, potem bomo skusili, da so resnične besede sv. pisma: „In te, Domine eperavi non confundar in aeternum (ps. 30, 3.) V te, Gospod zaupam, ne bom osramoten vekomaj“. Amen.

Druga versta postnih pridig.

(Podobe s Kalvarije. Spisal —y— v Ljubljani.)

IV. postna pridiga.

(Marija — podoba serčne poterpežljivosti.)

„Poleg križa Jezusovega stala je Marija njegova mati.“ (Jan. 19, 25.)

(Konec.)

e) Mariji je povekšala žalost tudi še njena terdna vera. Vedla je, da je njen umirajoči Sin tudi edinorojoni Sin nebeškega Očeta; molila ga je kot Stvarnika nebes in zemlje, kot kralja angeljev, kot najsvetejšega Boga. Tega, kateremu se nebesa klanjajo, vidi zdaj tako neusmiljeno izdelanega, temu se ljudje tako zaničljivo posmehujejo v njegovem nepopisljivem terpljenji. Pač lahko je tožila s prerokom; „O, vi vsi, ki memo greste po potu, pomislite in poglejte, če je bolečina, enaka mojej bolečini.“ Sv. cerkev jo zato imenuje: „mater dolorosa“, „žalostno mater božjo.“

f) Ko je Jezus izrekel svojo poslednjo besedo, nagnil je glavo in izdihnil svojo dušo. Tedaj ste bile dve daritvi darovane na Golgati: na križi Jezus, pod križem Marija. Sv. maša, kervava daritev, je bila končana, Jezus je bil mašnik in dar, Marija pa je stregla primaši. V tihej bolečini je stala zdaj Marija pod križem, srce je bilo mrtvo, kakor je bilo mrtvo celo telo Jezusovo. Dvojno življenje, vnanje in notranje je vničila ena in ista smert in sicer zato, da mi zdaj oboje življenje — vnanje in notranje — imamo. — Proti večeru so sneli Jezusovo telo s križa, ter ga položili materi v naročje.

Kakošen razloček: zdaj mrtvi Jezus v naročji in oni živi Jezus, katerega je Marija, kot otroka, poljubovala na svojem naročji. Spomni se zdaj, ko drago Telo v njenem naročji počiva, veselih dni v Betlehemu. Tamkaj je počivalo dete, kakor cvetlica na maternem serci, tukaj leži Sin človekov, kakor izžet grozd na maternih rokah. Na misel jej pridejo prijetni dnevi, ki jih je preživela v Nazaretu, kjer je v mladosti njegova sv. glavica tolikrat v njenem naročji počivala. Tudi zdaj počiva zopet tu, pa ne več sladko speči otrok, ampak mertev in s strašnimi ranami obdan. Svojih rok več ne dviga, da bi se oklenil matere, ker terdi ste ter izmaknjene iz členkov; zdaj objema le sama mati, kakor jo popiše tudi sv. pismo: „Njena levica je pod mojo in njena desnica me objema.“ Tako sedi mirno kraljica marternikov ter pregleduje in premišljuje rane sv. Telesa. Rane, ki jih je vtisnila ternjeva krona glavi so zadostenje za naš napuh, nagota za poželjivost, razmesarjeni život za nezmernost. — Marija, z bledim Jezusovim telesom v naročji je zapopadek vsega njenega terpljenja.

Da sv. cerkev naznanja, kake smerti je ta ali oni mučenec umerl, da naslikati njegovej podobi orožje, s katerim so ga mučili. Tako da sv. Andreju križ, sv. Pavlju meč, sv. Štefanu in Jakopu kamenje, sv. Boštjanu pšice, sv. Lavrenciju ražen; da naznanja pa mučeništvo matere božje, ne zadostuje jej: križ, kamenje, pšice, ražen; tu ni zadosti eden meč, ampak priti mora sedmeri meč. Sv. cerkev to izrazi s tem, ker Marijo imenuje kraljico marternikov: Marija sedem žalosti.

II. del.

Do zdaj smo premišljevali Marijno terpljenje pri Jezusovem križi, pogledjmo zdaj nekoliko še sami sebe. Iz keliha terpljenj, iz katerega je Marija pila, moramo piti, manj ali več, tudi mi. Saj govori že Duh božji pri modrem Sirahu (40, 1.): „Veliko težav je prisojenih vsem ljudem, in težek jarem leži nad Adamovimi otroci od dne njih rojstva do dne njih pokopa.“ „Križ je povsod pripravljen,“ pravi Tomaž Kempčan, „in povsod te pričakuje. Ne moreš se mu ogniti, kamurkoli tudi greš.“ Da, res! okoli glave slehernega ovija se več ali manj — tudi ternjeva krona. Tu je družina v ve-

likem pomanjkanji, tam bolnik že leta in leta v silnih bolečinah — tega skerbi to, drugega teži kaj drugega. Tukaj je domačija terpljenja in vsak mora okusiti grenki kelih bolečin.

Poglejmo pa, kako se obnašamo v terpljenju mi, in kako se je obnašala Marija. Marija je razodevala prečudno ljubezen do terpljenja s tem, ker se ni umaknila terpljenju, ampak ga je voljno prenašala. Gotovo je, da bi se bila Marija lahko ognila Jezusovej smerti, in prihranila bi si bila brezštevila solz in veliko bolečino. Ne bi bila videla, kako gerdo so ravnali z Jezusom, ne bi bila videla njegovih stisk, ne njegove kervi, ne njegovega smertnega boja. A Marija se ni hotela umakniti terpljenju, ampak hotela je iti mu nasproti, ter sprejeti na svoja ramena vso njegovo težo. Ker terpi Sin, terpeti hoče tudi mati: zato gre za svojim Sinom stopinjo za stopinjo na kraj mertvaških glav. Tako velika je njena serčnost, da noče gledati iz daljave, ampak naredi si pot skozi ljudstvo in skozi rabeljne, da stopi prav blizo pod križ, da tem bolj čuti, kako veliko je Jezusovo terpljenje. In glej! tu stoji tri dolge, strašno dolge ure; tukaj ostane, da izteče zadnja kapljica kervi, da se nagne njegova glava. Naj prešine tudi vsa bolečina njeno dušo, naj iztoči že vse svoje solze, tako, da se jej oko suši, Marija ostane pri križu. Naj tudi že solnce žaluje in otemni; naj se zemlja trese, naj skale pokajo, Marija se ne vmakne od križa. Ona stoji ter ostane sredi sulc, bodalov in mečev, sredi vojakov in rabeljnev. Ostane, da je vse dopolnjeno, da je izpraznjen kelih terpljenja. Kolika ljubezen do križa, kako stanovitna serčnost!

Ti pa, lj. kr. kako se obnašaš v terpljenji? Glej! braniš se ga z obema rokama, odtegneš se mu, kjerkoli moreš! Ako bi moral zavoljo božje časti kaj terpeti, ali svojeje poželjivosti kaj odreči, ako si bolan, reven, preganjan, o potem si nevoljen in godernjaš zoper Boga. Saj je že sv. Tomaž Kempčan rekel: „Kako malo jih nosi Jezusov križ! Vsak bi pač ž njim veselil se, pa le malo kdo ž njim tudi kaj terpel. Veliko jih gre ž njim do zadnje večerje, kjer lomi kruh, pa le malokateri gre ž njim na Golgato, kjer pije kelih terpljenja.“ Toda njega, ki se boji križa, ne sprejme Gospod za svojega učenca in mu ne da krone življenja. „Kdor ne zadene svojega križa, ne more biti moj učenec.“ Sklenimo toraj danes ljubiti križ, in voljno sprejeti ter nositi terpljenje, katerokoli nam pošlje Bog.

2. Drugo, ki zadeva Marijino ljubezen do terpljenja, je njena čudežna vdanost, s katero je objela sv. križ. Ako bi bil kdo, ki bi se pritožiti mogel zoper Boga, je gotovo Marija, in lahko bi bila rekla: „O Bog, s čem sem si to zaslužila? Glej moje serce, in najdeš ga brez madeža, glej v moje življenje in ne dobiš pregreška. Poglej moje misli, moja pota, in moja dejanja; edino le tebi so veljale. Zakaj me torej tvoja roka tako silno teži, zakaj si me potopil v tako globočino solz? A vendar se ne pritožuje Marija zoper to, ne godernja zoper božje naredbe. Vsa ponižna govori tudi zdaj

pod križem, kakor nekdanj v Nazaretu: „Glej, dekla sem Gospodova, zgodi se mi po tvojej besedi.“ Ako tudi 1000 mečev mojo dušo prebada, in pride tudi celo morje bolečin nad mojo glavo: „Glej, dekla sem Gospodova, zgodi se mi po tvojej besedi.“

Sklep.

Kristjani, učimo se od Marije voljno ter vdano nositi križ življenja! Prosimo jo, da nam pri svojem Sinu zadobi to milost, in da nas ona, ki je zdaj povzdignjena nad vse angeljske kore, blagoslovi, ko pride ura terpljenja. Amen.

V. postna pridiga.

(Magdalena — podoba spokorne duše.)

„Zraven Jezusovega križa stala je Marija Magdalena.“ (Jan. 19. 25.)

V v o d.

Ako človek pregleduje in premišljuje življenje ter delovanje sveta, napolnujejo ga silno resnobne misli. Kako je s sv. vero, kako s čednostjo med ljudmi? O, koliko jih je zapustilo postavo božjo in proč šlo od Jezusovega serca! Koliko jih tava v temnej dolini pregreh ter hudobij, in to ne samo kakih 3, 4, ali pet let, ampak še celo po 30, 40 in več let. Veliko jih je, ki so po vnanjem videti pošteni, pravični, v resnici pa so samo pobeleni grobovi, polni mertvaške gnjilobe. Tako je, kakor bi se pri nekaterih že spolnile besede kralja Davida, ki v 13. psalmu tako govori: „Gospod je iz nebes pogledal na človeške otroke, da bi videl, če je kdo razumen ali po Bogu vpraša. Pa vsi so zašli, vsi so malopridni postali; ni ga, ki bi dobro delal, kar enega ni. Odpert grob je njih gerlo; njih usta so polna kletve in grenkost; njih noge hité kri prelivat in mirne poti ne poznajo.“

Vprašal pa enega izmed njih, vprašal vse te, ako hočejo za večno pogubljeni biti v pekel, ti le eden ne bo odgovoril: „Da, hočem, resnično hočem biti pogubljen.“ Pač pa slehern rad zagotavlja ter pravi, da želi biti zveličan, in, da to tudi pričakuje. O, kako nespametno upanje! Sv. vera ga zaverže, in tudi zdrava pamet obsoja ga kot prazno pričakovanje. Človek, ki je že Boga zapustil, njegovo postavo zaverigel in se grehu vdal, odide le v pravej pokori večnemu pogubljenju. Ako se je pa grešnik odločil za pokoro, potem sme upati, da mu bo Bog odpustil njegove grehe. Poslušaj, o grešnik! kako tebi v tolažbo kralj David lepo opisuje usmiljenje božje:

„Milostljiv in usmiljen je Gospod, poterpežljiv in obilen usmiljenja. Ne serdi se večno, tudi ne žuga vekomaj. Ni nam storil po naših grehah in ni nam povračal po naših hudobijah. Kakor visoko so nebesa od zemlje, tako močno je njegovo usmiljenje. Kakor daleč je vzhod od zahoda, tako daleč dene naše hudobije od nas. Kakor se oče otrok usmili, tako se Gospod usmili njih, ki se ga bojé, ker on ve, kakošne stvari smo, pomni, da smo prah.“

Grešnik, grešnica! oberni v duhu danes svoje oko proti Kalvariji in dobro poglej podobo, ki stoji poleg Jezusovega križa. Res, vsaka podoba ima svojo senčno in svetlo stran, toda na nobenej podobi ni tako vidna senčna in svetla stran, kakor ravno na tej; na nobenej niso tako združene in se boljše ne vidijo zmote človeškega življenja in pa prava pokora za nje, nego na tej podobi. Menim sv. Marijo Magdaleno, kot podobo prave spokorne duše. Tudi ti, grešnik grešnica! si enak tej podobi, toda enak si samo zato, ker imaš svojo senčno, temno stran; svetle, lepe strani tebi manjka, brez te pa ni mogoče dopasti Bogu. Zato si dobro oglej to podobo in posnemaj sveto Magdaleno, ker ona ti je izgled prave spokornosti. To podobo hočemo zdaj premišljevatⁱ ter se učiti

I. zakaj in

II. kako naj delamo pokoro.

I. del.

1. Magdalena nas podučⁱ, zakaj se moramo pokoriti. Iz nje-nega življenja to najlože^j razvidimo. Zgodovino njenega življenja poznamo deloma iz sv. pisma, deloma iz tako imenovane „legende“ t. j. knjiga, kjer so popisovali življenje kacega svetnika. Ta legenda torej pripoveduje, da je bila Magdalena hči premožnih starišev. Po njihovej smerti delila se je z bratom Lazarjem in s setro Marto očetovo premoženje tako, da jej je kot dedščina pripadlo lepo posestvo blizo Genezareškega jezera. Graščina na tem posestvu imenovala se je Magdala, od katere je tudi Magdalena dobila svoje ime, ker doma, v očetovej hiši nazivali so jo sploh le Marijo. Na tem posestvu je, ločena od svojih bližnjih sorodnikov, precej lehkomišljeno in posvetno živela. Hudobni duh je kmalu našel pot v njeno mlado serce in ga je v kratkem popolnoma v svojo last dobil. Lepota, bogastvo in slaba družčina bile so zanjke, v katere je hudobni duh vjel čednost in nedolžnost nesrečnega dekleta. Globoko v pregrehe zakopana prišla je pri ljudeh ob svoje dobro ime. Sv. pismo omenja jo prvič tedaj, ko je prišla k Jezusu v hišo Simona farizeja; imenuje jo grešnico. „In glej! tako piše sv. evangelist Luka 7. „ko je žena, ki je bila grešnica v mestu, zvedela, da je, Jezus v farizejevej hiši pri obedu, prinesla je alabastrovo pušico mazila. Stopila je k njegovim nogam, ter mu jela močiti s solzami noge in jih je

brisala z lasmi svoje glave in mu je noge poljubovala in z mazilom mazilila.“

S temi besedami naznanjeno je že njeno življenje; iz grešnice postala je spokornica. Prašanje pa je, kako se je to dogodilo? Res, božja pota so neiznajdljiva, kdo jih more umeti! A ravno pri spreobrnjenji sv. Magdalene lahko vidimo pota božjega usmiljenja, in zamoremo navesti marsikak vzrok spreobrnjenja.

a) Razun milosti božje, ki je in bode vselej najpoglavitejši vzrok spreobrnjenja, je tudi njena osebnost ali naravna lastnost veliko k temu pripomogla. Iskala je nasititi se v posvetnem veselji, tolažiti in raztresati se v razuzdanem življenji, toda njena duša se v tem ni nasitila, njeno serce se ni vtolažilo, prazno in pusto je bilo in spoznalo je, da je človek le za Boga vstvarjen in, da le on, ker je neskončno bitje, človeka v resnici srečnega ter zadovoljnega storiti more. Ljudje, ki zmiraj hrepené po sreči, po veselji, po vživanji, pri vsem tem pa le nesrečno serce imajo, so ravno najboljši dokaz, kako prav je imel sv. Avguštin, ki je rekel: „Naše serce je nemirno, dokler v tebi, o Bog, ne počiva!“

b) Jezusov nauk razlegal se je daleč na okoli; vsakteri je govoril o njem. Tudi Magdalena je slišala o njem, slišala je besede, ki jih je govoril ravno takrat: „Pridite k meni vsi, ki se trudite in ste obteženi in okrepčal vas bom.“ Pripovedoval je ljudem lepe prilike: o zgubljeni ovci, o usmiljenem Samarijanu, itd.; začudeni so jih ljudje pripovedovali, šle so od ust do ust. Kaj si je pač mislila Magdalena, ko je pervikrat slišala učiti Jezusa, da bode v nebesih večje veselje nad enim grešnikom, ki se spokori, kakor nad devet in devetdeseterimi pravičnimi, ki ne potrebujejo pokore?

c) Najiminitnejši trenutek za njeno spreobrnjenje je bil pa vendar ta, ko je Jezusa Kristusa z lastnim očesom pervikrat zagledala. Gotovo je bilo več, nego sama radovednost, kar jo je gnalo tje v tisto mesto, v katerem je čula, da v njem Odrešenik živi in uči. Tam je stala med poslušalci, gledala je njegovo božje oko, in spoznala je iz njegovega govorjenja, da so to božje besede. Mogoče, mogoče, da jo je tudi Jezus Kristus pogledal, z enim tistih pogledov, ki vsikdar človeka v družega, boljšega človeka spremenè. Morebiti je stala med poslušalci tudi ua strani tistej Mariji, pri kateri bo tudi kasneje na Kalvariji stala — da v kratkem povem: videla je Sina in mater, in to jej je bilo dovolj, da se več ni ločila od nju.

d) Še nekaj ne smemo prezreti. Magdalena je imela pobožnega brata in pobožno sestro, katerima je silno hudo delo, da je nju sestra tako hudobno živela. Mogoče, da sta veliko za njo molila. Na molitev Magdalene je pozneje obudil Jezus Lazarja k življenju. Kdo pa more reči, da ni že prej Lazar pri Jezusovih nogah klečal ter mu tožil, da je njegova sestra mrtva. Skušnja uči, da veliko premore molitev pobožnih starišev, dobrih bratov in sester.

Magdalena nam je odslej izgled prave spokorne duše. „Bog nam je pokazal dve poti,“ pravi sv. Vincencij Fererij, „po katerih v nebesa priti moremo: pot nedolžnosti in pot pokore; po prvi je hodila Marija, po drugi Magdalena. Grešnika reši sama pokora, le ona mu donaša odpuščanja in milosti. Je li tudi nam pokora potrebna, smo li tudi mi grešniki? Sv. Duh tako govori v bukvah pregovorov (20, 9.): „Kdo je v stanu reči, moje serce je čisto, brez greha sem?“ „V mnogih rečeh vsi grešimo,“ pravi sv. apostelj Jakob. Da si grešnik, pove ti tudi tvoja vest. Vsak večer, ko pred sv. križ poklekneš in resno sam sebe preišljuješ, moraš reči: „Grešil sem, o Gospod!“ In ako celo svoje življenje pogledaš, stopi ti kaj strašna podoba pregreh pred oči. Zato ti je zdaj pokora potrebna.

Drugi vzrok pokore naznanja Magdalena s tem, ker se je vstopila k Gospodovemu križu. „Pri Jezusovem križu stala je Marija Magdalena“, piše sv. Janez. Stopila je blizo križa in gledala je terpečega, s kervjo oblitega Zveličarja. Zdaj vidi, kako edinorojeni Sin božji, najsvetejši, on, ki je brez greha, terpi in zadostuje za grehe sveta in tudi za njene grehe. Te Gospodove pokore hoče tudi ona deležna biti, zediniti hoče svoje solze z njegovimi solzami, svoje zdihljeje z njegovimi zdihljeji, svoje bolečine z njegovimi bolečinami. Tu imamo zopet vzrok, ki nas kliče k pokori: pokora našega Odrešenika. On, ki ni imel greha, pokoril se je za greh. Delal je pokoro, silno ostro pokoro. Izgled nam je dal, da tudi mi tako storimo. Njegova pokora na križu je najbolj ostra in najbolj resna pridiga o pokori. To pridigo umele so kaj dobro pobožne duše. Zato pravi sv. Pavelj: Krotim svoje telo, in na lastnem mesu to nadomestujem, kar primanjkuje Jezusovemu terpljenju. Zato si je sv. Roza Limaška spletla ternjevo krono, ter jo pritiskala na glavo; zato si je sv. Marjeta Kortonska do kervi tolkla po obličji in zato se je tudi sv. Dominik vsaki dan trikrat kervavo bičal. In mi naj bi se vstavljali pokori? Za svoje velike in mnoge grehe naj bi najmanjšega poniževanja, najmanjšega terpljenja ne prenašali? O, potem pojdite ter izbršite svoje ime iz kerstnih bukev, kjer je zapisano vaše ime in vaša zaveza z nebom. Niste ni Kristusovi, ni njegovi učenci, ni njegovi otroci.

II. del.

Magdalena nam kaže v svojem življenji tudi, kakošna naj bode naša pokora, da zadobimo blagoslov iz nebes, ter odpuščanje svojih grehov. To nam povedó

a) solze, ki jih preliva. — Bog je vsacemu človeku nekaj podaril, kar pa ljudje nikakor toliko ne cenijo, kakor je vredno. To je dar, ki ga ima že novorojeno dete in sivi starček, ubogi siromak in bogati plemenitaš; dar, ki ima zmiraj tolaživno moč, bodisi v veselji, bodisi v žalosti. Ta dar, ljubi poslušajci so solze. O, bodimo

vendar Gospodu hvaležni, da moremo jokati! Kedar človek od naglega in prevelikega veselja iznenaden besedi ne najde, da bi izrazil svojo srečo, in ga radost skoraj umori — potem zaigra v očesu mila solzica, ki boljše naznanja veselje, kot še tako zgovorna usta povedati morejo. Kedar človeka huda nadloga, nenadoma, ko blisk z jasnega neba zadene in se kar persi kerčijo prevelike stiske, kedar človek zre tje, enak temu, ki je pamet zgubil, potem Bogu bodi hvala — zatemni se mu oko in s solzico izteče tudi del njegove žalosti in njegove bolečine, persi so bolj proste in duša bolj lahka. Kedar je revež v velikem pomanjkanji; kedar ga zaničujejo ter krivo sodijo in se zoper storjene krivice braniti ne more; kedar je pregnan iz domovine, ter zapuščen stoji na svetu brez prijatelja in zavetja; z eno besedo, ko si človek že več svetovati in pomagati ne ve, ko je ugasnil zadnji žarek in izginilo zadnje upanje; potem ima še solzico, ki mu je prijatelj in tolažba, edin ter zadnje sredstvo iznebiti se tuge, in ganiti še morebiti serce bližnjega. Česar besede, česar prošnje niso dosegle, dosegla je mnogokrat ena sama solza. O, kako dragocena mora pač biti!

b) Toda bolj draga, kot najzlahtnejši kamen pa je tista solza, ki teče iz očesa grešnikovega, kot solza žalosti. Ko grešnik začne enkrat jokati, o potem je vse dobljeno. Take solze notranje žalosti zavoljo storjenih grehov prelivala je tudi Marija Magdalena. Z objokanimi očmi stoji pod križem. Neizrekljiva bolečina stiska jej dušo, milo zdihuje in vroče solze tečejo po bledem obličji. Zakaj preliva te solze? V prvi versti pač zato, ker je njen ljubi Zveličar na križ pribit. Iz sočutja do terpečega Jezusa joka: a joka tudi iz žalosti zavoljo svojih grehov. Tukaj pod križem je šlo memo njene duše vse njeno prejšnje življenje: gledala je kot v zercalu vse pohujšanje, ki ga je dala, vse pregrehe, ki jih je storila. Ozirala se je na terpečega Jezusa in natanjko je spoznala, da on terpi zavoljo njenih grehov, da umira zavoljo njenih hudobij. Ta misel jo je žgala bolj nego ogenj in jo bodla bolj nego ostra pšica. V britkež žalosti objokovala je razžaljenje svojega Boga. Rada bi se bila dala pribiti na križ in stokrat bi bila rada umerla, samo, ko bi mogla svoje grehe nestorjene storiti.

c) Glej! ljubi kristjan na tem zgledu, kakošna naj bode tvoja pokora. Najpervo je treba, da odkritoserčno objokuješ svoje grehe. Ako pa nimaš solz, glej, da obudiš notranjo nehlinjeno žalost nad grehi. Obžalovanje ali kes je bil vsikdar potreben k odpuščanju grehov, pravi Tridentinski cerkveni zbor, ob enem izreka pa tudi izobčenju vsem, ki bi terdili, da se more spraviti človek z Bogom brez kesanja. Obžalovati moraš torej slabe misli, ki si jih prej ljubil, gerde besede, ki si jih govoril, slaba dejanja, katera si doprinašal. V to obžalovanje moraš skleniti vse grehe, brez izjeme, in ne samo z ustni, ampak s srcem. V prihodnje moraš sovražiti vsak greh, zato, ker še žali najsvetejši, neskončno pravični in najljubeznivši

Bog. To obžalovanje mora obsegati tudi terdni sklep poboljšati se, in v zakramentu sv. pokore obtožiti se skesano vseh grehov. Takošno obžalovanje grehov potrebno je neizogibljivo; kjer primanjkuje, grešnik ne more zadobiti odpuščanje, in ko bi tudi vse svoje premoženje razdelil med uboge, ali še tako veliko molil, ali celo življenje se postil. Vprašam, ljubi kristjan si obudil tudi že takošno obžalovanje? Ti je šlo prav iz serca, je obsegalo vse tvoje grehe, se ti je studil greh, si sklenil poboljšati, odkritoserčno spovedati se? Blagor ti, ako si to storil! Tvoja žalost nad grehi dvigala se je enako prijetnej vonjavi proti sedežu Najvišega in vsa nebesa so v ljubezni gledala na te.

d) K pravej resničnej pokori ne zadostujejo pa samo solze in obžalovanje, nego potrebno je še nekaj. Pove nam Magdalena s tem, ker je pri križu Gospodovem ostala in se tam dalj časa pomudila. Poprej se je mudila pri veselicah, v slabih družčinah, pri lišpu in v razuzdanosti. Po spreobrnjenji se ni vračala več na kraj pregrehe, ampak ostala je pri križu. Kaj pač pomenja to? O! kaj družega, kot, da se je popolnoma odpovedala grebu. Zapustila je nevarne priložnosti, slovo je dala pregrešnej ljubezni. Poiskala si je drugo, lepšo, namreč sveto nebeško ljubezen. Ta ljubezen je Jezus Kristus dobri pastir. Ostala je pri njem, ko je visel na križu; ostala je pa tudi pri križu ter se ga oklenila v celem poznejšem življenji.

Ustno izročilo pripoveduje, da so Judje po Jezusovem vnebohodu pregnali Lazarja, Marto in Magdaleno. Zlasti Lazar jim je bil tern v peti, ker jim je bil po svojem vzbujenji od mertvih živa priča, da je bil Jezus v resnici pravi Bog. — Djali so torej te tri v ladijo brez veselj in jadrov, porinili so jih po širokem morji ter jih prepustili valovom. A Bog jih je otel. Ladja je pripljula k francoskemu obrežju na kraj, kjer je zdaj mesto Marzelj. Magdalena se je ločila od brata in sestre, in je šla v gore ter si izbrala temno duplo v svoje stanovanje. Celih 30 let preživela je v najostrejšej pokori, popolnoma osamljena. Votlina, imenovana St. Baume, bila je kraj njene pokore in njene smerti.

Leta 1279 je Sicilijanski kralj Karol II. ukazal kopati na tistem kraju, ter iskati telo sv. Magdalene. Kmalu so našli več votlin in v njih pisanje, da so mnih 6. grudna l. 710 vzeli telo častite Magdalene iz njenega groba, ter ga položili na ta kraj, zato, da je bilo varno pred nevernimi Saraceni. Glava sv. Magdalene je bila še nepoškodovana, samo notranje čeljusti ni bilo; tudi jezik, dasiravno posušen, bil je še videti. Od telesa pa so samo še koščice ostale, iz katerih je puhtil prijeten duh. Kasneje je prinesel Karol II. sv. telo v Rim, da ga pokaže papežu Bonifaciju VIII. Papež se je koj spomnil, da je v Lateranskej cerkvi iz starodavnih časov že shranjena neka koščica sv. Magdalene. Ukazal je torej iti po njo; ko so jo prinesli, spoznali so takoj, da je to tista notranja čeljust, ki je manjkala sv. glavi. Pisatelj te dogodbe pravi še o onem 12.

maji 1280 l. ko so našli truplo te svetnice: „Oči vseh bile so obrnjene na tisto čelo, ki se je dotikalo nekdanj Gospoda, na tiste očesne votline, ki so bile napolnjene z najlepšimi solzami, na tisti jezik, ki je nekdanj govoril z Jezusom. Trinajststo let je preteklo memo tega telesa, ležalo je tu brez glasu, brez življenja, brez duše, a vendar neumerjoče! Neumerjoče zato, ker je pravilo in pričalo o hudej in stanovitnej pokori, ter o solzah, s katerimi je v življenji objokavalo svoje pregrehe“.

Sklep.

Tako naj bode tudi tvoja pokora stanovitna in poboljšanje tvoje odkritoserčno! Znamenje pravega obžalovanja je, da se več ne vračaš v nevarnosti, v slabe tovaršije. „Slecimo torej starega človeka in oblecimo novega, ki je vstvarjen po Bogu.“ (Ef. 4, 22.) — Sv. Magdalena! izgled vseh spokornikov, sprosi nam milost resnice, pokore in stanovitosti v njej! Amen.

VI. postna pridiga.

(Sv. Janez — podoba ljubečega učenca.)

„Jezus je rekel učencu: Glej, tvoja mati.“
(Jan. 19, 27.)

V v o d.

Eden prvih učencev, ki se je v pravej veri ter svetej ljubezni oklenil Jezusa, bil je sv. Janez evangelist. Bil je sin Cebedeja in Salome; rodil pa se je v Betzajdi na Galilejskem. Njegovi stariši so bili dokaj premožni. Odgovili so Janeza prav dobro in tudi on je hrepenel, kakor druge bogoljubne duše po Mesiji. Poslušal je najprej spokorne pridige sv. Janeza Kerstnika ob Jordanskej reki in postal je njegov učenec. Ko pa tudi Jezus k Janezu pride in ga ta ljudem pokaže kot Jagnje božje, ki odjemlje greha sveta, gre Janez evangelist koj k Jezusu, in ostane pri njem do večera tistega dne. „Kako srečen dan je pač takrat preživel,“ pravi sv. Avguštín, „kdo ve povedati, kar je Janez slišal tisti dan od Gospoda? Našli ste se dve serci, božje in človeško, ki ste se v najgorečnejšoj ljubezni za vselej zedinili!“ — Janez se je sicer podal še nazaj v Galilejo k ribštvu, a bil je kmalu na to s svojim bratom Jakobom določno poklican v aposteljna.

Zdaj je zapustil očetovo hišo, mreže in čolne, ostal je stalno pri Jezusu, spremljeval ga je na vseh njegovih potih, in bil je po-

sebni ljubljenec Jezusov. Z lastnimi očmi je videl krasne čudeže, iz njegovih ust je slišal dan za dnevom besede življenja in iz njegovega serca pil je cele potoke nebeških milosti. Njega je vzel Jezus kot pričo svojega spremenjenja na Taborsko goro. Njemu je razodel pri zadnji večerji Juda Iškarijotovo izdajstvo. Samo njemu je Gospod dovolil sloneti na svojih deviških persih, zavoljo njegove čistosti in vednega devištv. Tudi njega je izmed drugih učencev na Olskej gori izbral, da mu je bil bližej, ko je kervavi pot potil, in ko so ga obdajale smertne britkosti. Janez je šel tudi za vklenjenim Jezusom v preddvor velikega duhovna, ves v skerbeh, kaj se bode zgodilo z ljubim Jezusom, in „da bi videl konec.“ Kot zvest Jezusov tovarš spremil ga je v hudej uri zasramovanja in terpljenja na Kalvarijo, na kraj, kjer so ga križali. Sploh v celem svojem življenji je sv. Janez razodeval posebno vdanost in serčne ljubezen do Zveličarja, in zato ga tudi imenujemo: ljubljenega učenca ali aposteljna ljubezni.

O, da bi pač sv. ljubezen, čegar lep izgled je sv. Janez, prišla v serca nas vseh in bi jih vnela za vse dobro! Kako lepo bi bilo potem na svetu! Ljudje bi bili zadovoljni, družine srečne; ime Gospodovo bilo bi poveličano in česčeno. Na sto in sto duš bi šlo, po končanem delu, s tega sveta v kraj večnega veselja, v srečno družščino izvoljenih, med nebeške angelje, gledat in uživat božje veličastvo. Da to božjo ljubezen ložej zadobimo, premišljujmo danes podobo s Kalvarije, ki predstavlja sv. Janeza v lepej nebeškej ljubezni. Na sv. Janezu vidimo:

- I. podoba prave Kristusove ljubezni,
- II. plačilo za to ljubezen.

I. del.

1. Že od tiste ure, ko je Janez na obrežji Jordanovem spoznavati začel Zveličarja, vnela se mu je v sercu ljubezen do njega, ki se je v poznejšem triletнем občevanju ž njim vedno bolj večala in spolnjevala. Najlepše pa razodel je svojo ljubezen do Jezusa na Kalvariji, tako, da moramo reči, vse druge aposteljne je prekosal v ljubezni, ker ostal je pri Jezusu, akoravno so ga vsi drugi aposteljni zapustili, ostal je pri njem, čeravno so ga zato silno zaničevali in zasramovali. Oglejmo si to bolj natanjko.

a) Sv. evangelje pripoveduje, da so bili sicer tudi drugi aposteljni v ljubezni vdani svojemu učeniku Jezusu, a njih ljubezen ni obstala ob dnevu skušnje in nadloge. Dokler je Jezus doprinašal čudovita dejanja in je vse ljudstvo radostno vrelo za njim; dokler je bilo njegovo ime povsod spoštovano, in se je od vseh strani razlegalo „hozana“, so šli aposteljni povsod za njim. Kakor hitro je prišlo pa zaničevanje in terpljenje, ko je bil Gospod med hudodelnike prištet, in se je na križu za nas daroval, se ni upal noben apostelj

stopiti h križu na Golgato; izpolnil se je Davidov izrek: (37, 12.) „Moji prijatelji in moji bližnji in kateri so okoli mene bili, stojé od daleč.“ Samo iz daljave, skrivaj, kakor cerkveni očetje pripovedujejo, gledali so križanje svojega Zveličarja. Da bi se očitno zbrali in okoli križa vstopili, manjkalo jim je poguma, njih ljubezen bila je preslaba. Sv. Janez se je drugače obnašal. Zdaj, ko je bilo, kot da se nebo in zemlja porušiti hoče, zdaj, ko Gospod na lesu prekletstva visi, brez znamenja prejšnje lepote in vsemogočnosti, ves omagan in reven; zdaj, ko se vsi aposteljni od križa obernejo, še celo Peter, ki je še sinoči sveto zaterjeval ne zapustiti Jezusa in, ki je rekel, da je pripravljen iti z njim tudi v smert, zdaj se pridrenja samo sv. Janez v mladostnej moči skozi ljudstvo in skozi rabeljne in ne miruje prej, da se vstopi k Jezusovemu križu. Od križa se ni ganil, da je zaslišal: „dopolnjeno je“, in se je Zveličarjeva glava k smerti nagnila.

Glejte, ljubi prijatelji tu veliko učencevo ljubezen, ki ni samo o srečnih dnevih, ampak tudi o dnevih nadloge stanovitna ostala! Da! ko bi tudi sv. pismo ničesa družega ne omenilo o sv. Janezu kot samo to, da je bil pri Jezusovem križu, dovolj bi nam bilo spoznati njegovo gorečo ljubezen do Jezusa. Posnemajmo tudi mi to njegovo ljubezen! (2. Jan. 3, 18.) „Ne ljubimo samo z besedo in jezikom, nego v dejanji in v resnici.“ Svojo ljubezen do Jezusa lahko razodevamo ravno tako, kakor sv. Janez. Saj živimo v času, ko od vseh strani vpijejo: križaj ga, križaj ga! Saj tudi mi slišimo, kako zaničujejo Jezusa in ga preganjajo v njegovih služabnikih. Vidimo, koliko se jih loči od njega, kako zaničujejo njegovo postavo. V tacih okoljščinah ne smemo boječe odstopiti, in kazati vero samo za se ter v svojej izbici, marveč moramo stopiti h križu in se spoznati očitno za učence zaničevanega Jezusa. V tem obstoji prava Jezusova ljubezen. Ako tudi vidite, da drugi okoli vas zapuščajo Jezusa in služijo maliku, t. j. svojej strasti, poželjivosti, sploh grehu ter hudobnemu duhu. Ako tudi v vašej lastnej družini predstojniki, stariši zasmehujejo pobožnost in sv. vaje, ne odstopite od Jezusovega križa. Očitno pokažite z besedo in djanjem, da je Jezus vaš zaklad, vaša čast, vaše vse. Določno pokažite, da se tudi za trenutek ne ločite od Jezusa, da bi se klanjali malikom sveta.

b) Poglejmo zopet sv. Janeza. Njegova ljubezen je bila izpostavljena terdej poskušnji: od vseh strani so ga zato zasmehovali. „O, kako nespameten je ta mladeneč,“ so dejali, „ker je prijatelj križanega! Zdaj vendar z lastnimi očmi lahko vidi, da ga je zapeljal ter hudovoljno goljufal. Naj bi bil ostal pri svojem rokodelstvu, pri ribštvu. A postati je hotel kaj več, z lahko roko prišel bi rad do slave in časti, prav se mu godi, ako zato žanje sramoto in posmeh!“ Tako in enako so ga zbadali ter se mu posmehovali. Res, močno ga je bolelo tako govorjenje, a vendar je zvest ostal. Molčéč je stal pri križu, in na tihem je še Boga hvalil, da je tudi on de-

ležen nekoliko Gospodovega terpljenja. Glejte, dragi poslušalci zopet tu pravo Kristusovo ljubezen. Naj jo še tako zaničujejo in se jej posmehnjejo, ljubezen ostane zvesta. Tudi zdaj še se jej tako godi. Mnogokrat se norčujejo iz tistih, katerim je Kristus in njegov evangelij še drag in ljub. Ako se kaka duša popolnoma ne zatopi v psovno mišljenje in se ne vdeležuje njegovih veselice; ako se ogiblje tistih krajev in družčin, kjer duh zapeljevanja veje; ako se ne oblači nečimerno in pohujšljivo; ako ne prezira prevzetno in nalašč, prav, da se izkazuje, božjih in cerkvenih zapovedi; ako ljubi bolj samoto in molitev, ter natanjko izpolnjuje dolžnosti svojega stanu; ako hodi k spovedi ter sv. obhajilu; o potem se jej posmehujejo, jo zasramujejo in jej — kolikor mogoče — podtikajo slabe namene. Še celo sorodovinci, tudi stariši zasmehujejo mnogokrat krepost svojih sorodnikov, sinov in hčer. Tako zasramovanje hudo boli njihovo dušo in jo rani kakor ostri meč. Tako zasramovanje marsikoga pripravi, da omaga v ljubezni ter zapusti Gospoda.

O, kristjani! ako prav ljubimo Jezusa, potem storimo kakor sv. Janez! Naj nas še tako zaničujejo, ne odstopimo od križa. Sklenimo danes za terdno, da ne bomo omagali v sv. veri in v ljubezni Kristusovej zavoljo posmehovanja ljudi. Blagor nam, ako bomo izveršili ta sklep. Blagor zato, ker se bodo nad nami spolnile besede Gospodove: „Blagor vam, kedar vas bodo kleli in preganjali in vse hudo zoper vas lažnjivo govorili zavoljo mene, veselite se, ker vaše plačilo je obilno v nebesih.“ (Mat. 5, 11.) Tako ljubezen povrača obilno Gospod, kakor vidimo tudi nad sv. Janezom.

II. d e l.

Jezus Kristus ni pustil brez plačila ljubezni svojega učenca, nego jo je poplačal časno in večno, ker mu je podaril svoje serce in svoje kraljestvo.

a) V bukvah pregovorov Duh božji tako govori: „Ljubim te, ki mene ljubijo.“ Bog da torej njim, ki mu svoja serca darujejo, tudi svoje serce. Ako je Zveličar, sploh kakemu izmed svojih apostelnov svoje serce podaril, t. j. ga popolnoma ljubil, bil je gotovo sv. Janez. Saj pravi sv. pismo: „Učenec, katerega je Jezus ljubil.“ (Jan. 21, 7.) To pa ni samo ime, prazna beseda. Pri mnogih priložnostih je Jezus to očitno naznanil. Naj omenim zdaj samo to, kar se je dogodilo na Kalvariji. S križa je zaklical Jezus Janezu sladko besedo: „Glej, tvoja mati!“ (Jan. 19, 27. S tem mu je podaril tako rekoč celo svoje serce, ker mu je dal svojo mater v njegovo mater. Umirajoči Zveličar je hotel reči: Moj ljubi učenec si, in v zvestej ljubezni si mi vdan, vzemi moj sladki zaklad, ki ga na zemlji imam; vzemi vse moje veselje, vso mojo ljubezen, ki jo umirajoč zapustim; vzemi mojo deviško mater, bodi jej tolažba in podpora vse dni njenega življenja. In Janez je razumel besedo: „Glej,

tvoja mati,“ spoznal je, kolik zaklad mu je Jezus podelil, zato pravi dalje evangelje: „Od tiste ure vzel jo je učenec k sebi.“ Tu vidite, ljubi poslušalci kako Bog povračuje Kristusovo ljubezen. Kakor je Kristus podaril Janezu iz zaklada svojih milosti največjo in najlepšo milost, tako deli tudi še zdaj svojim zvestim ovčicam prav posebne milosti, katerih najmanjša je bolj dragocena nego vse bogastvo sveta.

Kakošne milosti pa so te? Jezus jih blagoslovlja iz nebes, razsvetljuje jim dušo, in da njihovemu sercu moč rasti in napredovati v čednostih. Jezus posveti vsa njih dela, stori, da so zasluživna za večno življenje, in jih izroči, kakor nekdanj sv. Janeza, posebnemu varstvu svoje matere. Pač lepo plačilo za nas, ki naj bi nas navduševalo hrepeneti po takej ljubezni!

(Konec prihodnjic.)

Duhovniške zadeve.

Ljubljanska škofija. Č. g. Oblak Janez pride za dekana v Kamnik.

Lavantinska škofija. Č. g. Bizjak Vink. postal je župnik v Laporjah, č. g. Janžekovič Lov. v Veržeji, č. g. Janžek Sl. pri sv. Marjeti pri Rim. toplicah; provizor mestne fare v Sl. Bistrici postal je tamošnji č. g. kaplan Žnidar Miha, pri sv. Jederti nad Laškim postal je provizor č. g. Ulčnik Jože, v Loki č. g. Tribnik Karl, v Vuhreti pa č. g. Murkovič J. Pri stolni fari postal je č. g. dr. Suhač Ant. stolni vikar in beneficiat, č. g. dr. Feuš postal je stolni kaplan, novi stolni kaplan in korvikar postal je č. g. Berzešnik Fr. Na njegovo mesto k sv. Magdaleni pride za kaplana č. g. Presečnik G., v Cerkvice pa č. g. Bohanec. Č. g. Černko M. ostal je za kaplana pri sv. Barbari, ker zavolj boleznim ni mogel nastopiti mu odločene službe pri stolni cerkvi. V stalni pokoj stopil je č. g. Družkovič Fr. mestni župnik in dosl. dekan v Sl. Bistrici. — Umerla sta č. g. Dueman Šim. in Bunček Jož. R. I. P.!

Kerška škofija. Fari sta dobila: Dosedanji fajmošter na Komu, č. g. Riedl Jože, faro Škofiče v Lavantinski dolini; in dosedanji provizor na Bleiberskih rovtah, č. g. Kočovsky Jože, faro Theiseneg. Za provizorje gredó č. g. g.: Kanal Jože iz Meisseldinga v Radlje, Einšpieler Gregor iz Zabnic na Terbiž in Sirnik Jan. iz Krasnice v Grades, od koder bode oskerboval tudi sosedno faro na Bistrici. Č. g. Moser Ferd. je prestavljen za kaplana v Lipo blizu Sachsenburga. Č. g. Klesl Kajetan, fajmošter v Št. Donatu, je stopil v stalni pokoj. Št. Donaško faro bode oskerboval sosedni fajmošter v Šmihelu, č. g. Wegscheider Juri. — Umerl je č. g. Kuchler Jože, fajmošter na Terbižu. R. I. P.!